

KATOLIŠKI MISIJONI

JULIJ 1958

LAS MISIONES CATOLICAS

XXXII 7

DVA PRIZORA IZ JAPONSKIH IN AFRISKIH MISIJONOV

Na poti do misijonskega poklica

Piše Karel Wollbang CM, Philadelphia, U. S. A.

IV. Znaki misijonskega poklica

Za vsak poklic mora imeti kandidat predpogoje. Jetičen mož ne bo nikdar dober rudar, dekle brez posluha bo vse prej kot operna pevka. Tako tudi misijonski poklic terja od pripravnikov nekaj pogojev, ki jih imenujemo znaki poklica.

Kako naj mlad dijak ali študentka ugotovita, da ju Bog kliče? Nihče ne sme pričakovati direktnega božjega klica od zunaj ali v svoji notranjosti po kakem božjem glasu. Preudariti mora znake poklica sam, presoditi, v kakšni meri jih poseduje, in odločiti se osebno za tja, kamor ga Bog verjetno kliče. Če kasneje spozna, da za tja ni, ima vedno odprto pot v drug poklic ali nazaj v svet, ako mu postane jasno, da poklica nima. Bolj nevarno je, da vzame kdo poklic premalo resno kot obratno, saj trdi sveto pismo, da je "veliko poklicanih, a malo izvoljenih" (Mt. 20, 16). Eden izmed razlogov za to žalostno dejstvo je prepovršno odločanje za življenjski poklic. Po natančnejšem ogledu nekaterih znakov pravega poklica bo izbira vsakemu, ki išče, mnogo preprostejša. V glavnem je teh znakov pet.

Telesno in duševno zdravje.

Cerkvene oblasti zahtevajo od misijonskih kandidatov zdravniško sprečevalo. Primerno telesno zdravje je nujno potrebno. Povprečno krepka fizična konstitucija, ki bo usposobila kandidata, ravnodušno in vztrajno prenašati mnogoštevilne napore misijonskega apostolata. V fantovi naravi že obstaja sama po sebi neka težnja, da bi mogel več prenesti in trpeti. Ako se mu ne izpolni, duša trpi in postane nezadovoljna. Vzeti moramo v pretres dejstvo, da je misijonski poklic življenjski in ga ni mogoče kasneje svojevoljno spremeniti ali oditi v kak zgodnji pokoj. Posebej velja to za misijonarja duhovnika, ki bo ostal "duhovnik vekomaj" (Heb. 5, 6).

Mnoga raznovrstna opravila, naporna misijonska pota, nered v hrani in počitku, nočna bedenja, apostolat med bolniki, pouk konvertitov, delo v šoli, vsakovrstna klima, težave z jezikom in običaji poganstva, ljudstva, škrumni dohodki za razvijanje pionirskega dela v misijonu, številni vsakodnevni problemi, vse to in še marsikaj nepredvidenega terja od misijonarja in misijonarke nujno močnega telesnega ustroja in — dobrih živcev. Brez teh je itak človek sam sebi v nadlego, kaj šele podrejenim. Spreminjajoče se situacije, za koje mora duhovnik od krstnega kamna in poročnega altarja k bolniku ali na pogreb, zahtevajo od njega, da se hitro in iskreno

vživlja v duševnost svojih vernikov in okolice na splošno. "Jokati z joka-
jočimi in veseliti se s smehljajočimi" spada k njegovemu poklicu. Neprestana
skrb, snovanje in razvijanje dela ter načrtov, stalna zbranost pri posa-
meznih opravilih, vse terja od misijonarja odpornega telesnega in dušev-
nega zdravja. Precej prožnosti, modrosti in iznajdljivosti, privzgojenih
socialnih kreposti za pravilno ravnanje z ljudmi in neizčrpnega krščanskega
optimizma, ki je gonilna sila misijonske aktivnosti.

Potrebne umske sposobnosti.

Vsaj povprečne umske sposobnosti mora imeti vsak misijonski kan-
didat. Znano je sicer, kako sta težko študirala arski župnik sv. Janez Vian-
ney in sv. Jožef Kupertinski, ki sta kasneje kot duhovnika napravila toliko
dobrega za duše. A to so izjeme. Redno Cerkev zahteva od svojih duhov-
nikov "solidno znanje, ki se razteza na vse, kar naš čas po raziskavanju
in uporabi stvari ustvari", kot naroča Pij XII. svoji duhovščini po vsem
svetu. Duhovnik dandanes potrebuje temeljito splošno izobrazbo. V misi-
jonskih pokrajinah pa še znanje večih jezikov za uspešnejšo misijonsko
akcijo.

V posebni okrožnici je sv. oče Pij XI. poudaril, da mora katoliški
duhovnik predvsem "popolnoma obvladati katoliško dogmatiko in moralko.
Znati ju mora kasneje predavati in biti mora sposoben pripravljati go-
vore in odgovore o verskih resnicah, božjih in cerkvenih zapovedih ter
bogočastju Cerkve. Biti mora v stanu odpravljati kasneje strašno nezna-
nje v verskih vprašanjih. Dušam, ki iščejo in so v dvomih mučene, mora
vlivati pogum in zaupanje ter jih z mirno gotovostjo voditi v varno pri-
stanišče verovanja. Napadom zmot se mora znati upreti s pogumnimi in
krepkimi, a mirno preudarjenimi osnovanimi razlogi."

Kdor je pomanjkljivo teološko vzgojen, ne prenaša samo neko negoto-
vost v vernike, marveč je sam poln notranjih napetosti v lastni duši. Tem-
eljito znanje bogoslovnih ved omogoči duhovniku pri dušnem pastirstvu
pravilno presojati življenjske vrednote in nikdar prevračati njih lestvice
v praktičnem krščanskem življenju.

Poleg 6 let bogoslovnega študija — dve leti filozofije in štiri teolo-
gije — zahteva Cerkev za misijonarja še dve leti učenja jezika prebivalcev,
med katerimi bo deloval. Za redovnike pa še noviciat, ki traja običajno dve
leti. Vse to je prepotrebna umska in moralna formacija za bodočega misi-
jonarja, ki mu bo koristilo praktično vsako znanje, ki ga je prinesel s
seboj iz let priprave v bogoslovju ali praktičnem delu za duše. Medicina,
razne obrti in celo kuhanje in šivanje koristno služijo. Dejansko misijonar
lahko v mnogih stvareh svoje vernike tudi poučuje in vzgaja za bolj po-
polno civilizirano življenje kljub revnemu okolju.

Poznanje tradicij, verskih običajev, kulturne zapuščine misijonskega
naroda je pri spreobračanju poganov nujna. Tudi študi psihologije je

vedno bolj potreben, da misijonar postopa čimbolj psihološko pri ravnanju z dušami in ne razburja po nepotrebnem že itak nemirnih duhov.

Pošten značaj in volja za sveto življenje.

Za pravo svetostjo mora stremeti vsak katoličan. Koliko bolj mladenič in dekle, ki želita v misijonski poklic. Ni namreč mogoče, da bi njihovo delovanje rodilo pozitivne sadove, ki jih potreba časa danes narekuje, ako ne svetita svojemu okolju najprej z zgledom lastnega življenja. Samo krepak krščanski značaj se lahko v letih priprave formira v vrednega misijonarja, ki bo "za vsako dobro delo pripraven" (2 Tim. 3, 17). Le take bo imel "vsakdo za služabnike Kristusove in oskrbnike božjih skrivnosti", od katerih Bog in duše pričakujejo, "da je vsak zvest" (1 Kor. 4, 1. 2).

Svetost mora torej biti jasen cilj misijonskega kandidata. Ni nujno, da jo ima že v polnosti, ko vstopi v bogoslovje ali samostan. V volji pa mora biti trdno odločen stremeti za njeno dosego z vsemi razpoložljivimi zrelih letih rad poudarjal: "Jaz nikdar ne obupujem nad mladino" (Bersredstvi. To željo mora spremljati zdrava pobožnost, pri kateri čustva niso važna, marveč zlasti močna volja, da bi Bog to pobožnost duši olajšal.

O znanem nemškem škofu Kettelerju iz druge polovice 19. stoletja vemo, da je o sebi zapisal: "O, kakšen mladenič sem bil jaz! Prav za nič sposoben!" Toda po neumornem in vztrajnem delu na sebi, je postal vpliven škof in svet duhovnik. Njegov zgled mora vlitii pogum vsakemu, ki spozna, da ga Bog kliče, a se boji lastne nevednosti. Saj je isti škof v thold Lutz, Wagnis und Gnade, str. 183).

Resna beseda o čistosti.

Celibat, ki terja duhovnikovo brezpogojno čistost do smrti, mora biti preizkušena krepost že v bogoslovju. Spolni nagon se javlja v vsakem človeku. Le z božjo milostjo in resno vzgojo v mladosti je mogoče sveto čistost utrditi in si jo osvojiti kot krepostno stanje. Kot del katoliške do-
raščajoče mladine in odraslih katoličanov versko omrzne ali celo odpade zaradi grehov nečistosti, tako se lahko zgodi misijonarju, da v težkih preizkušnjah ne vzdrži, ako ni na borbo dovolj pripravljen in pravilno duhovno oborožen. Tudi nobena slabost ne hromi bolj očitno celotnega duhovnikovega delovanja, kot pomanjkanje duha svete čistosti. Nič ne napravi njegove napore bolj brezplodne.

V načelu velja navodilo sv. očeta: "Kdor si resno prizadeva za čistost življenja, ta dokazuje —ako ima tudi druge zahtevane pogoje— da je od Boga klican za duhovniški poklic".

To misel lepo razvija še nadalje angleški konvertit kardinal Manning, ko trdi: "Dve vrsti ljudi Gospod kliče v duhovništvo: Eni so nedolžni, drugi spokorniki. Po zelo različnih poteh so dospeli do oltarja, toda tam se srečajo enega srca in misli — namreč v popolnem posnemanju velikega Duhovnika!"

Možno je, da je kdo v mladosti grešil in padal, pa se kasneje popravi, v čistem življenju utrdi in preizkusi.

Seveda, če je pri kom spolni nagon le premočno razvit, —kar nihče dejansko ne sme zase trditi, dokler se ni prej posvetoval s svojim duhovnim voditeljem ali spovednikom—, velja zanj beseda papeža Pija XI.: "Kdor je nagnjen k počutnosti in na podlagi dolge izkušnje spozna, da se ne more obvladati, tak ni ustvarjen za duhovništvo" (B. Lutz, Wagnis und Gnade, str. 183). Isto velja še bolj za misijonski poklic, kjer je v poganskem okolju za oglušenje vesti še več priložnosti. Če kandidat v teku študijev pride do te jasnosti, je najboljša, da pravočasno bogoslovje zapusti, čeprav tik pred subdiakonom. Upanje, da bo po posvečenju čistost ohranjati lažje, ni mnogo večje kot tolažba neveste, ki se odloči poročiti pijanca, trdno pričakujoč, da se bo po poroki spreobrnil in poboljšal. Življenjska praksa nas svari k previdnosti in modrosti. Narave in grešnih razvad ni mogoče spremeniti v hipu ali s silo. Milost mora spremljati prizadevanje duše mnogo let, dokler ni končno jasno, da je krepostno trdna in preizkušena.

Pravi namen in želja poklicu primerno živeti.

Najvažnejše znamenje poklica je pravi namen, ki obstoji v globoki želji posvetiti svoje življenje božji službi in zveličanju duš.

V tej točki se lahko kdo silno moti. Često se kdo pri odločanju za poklic tolaži, da bo našel v njem svojo srečo, mir srca, zadovoljstvo pri delu. Kdor se sprašuje: "Me bo li ta poklic osrečil?" je egocentričen in vase zaverovan ter ne bo nikdar srečen.

Duša, ki ima vzvišen poklic, se bo raje vprašala: "Bom li mogel v tem poklicu Bogu skozi življenje najprimerneje služiti? Ali bo Bog z menoj lahko v poklicu zadovoljen? Bom sposoben delati Bogu v njem veselje?" Tak mladostnik je v Bogu zasidran in Bog je središče njegovega mišljenja in želja. V službi Bogu bo našel vso srečo, ki je zanj na tem svetu možna, četudi sredi križev in preizkušenj. Težko boste našli misijonarja, ki bi želel zapustiti naporno misijonsko področje dela, kjer je žrtvoval svoje najboljše sile za Boga in duše morda skozi mnogo let.

Polno pa najdete v svetu vase zaverovanih oseb, ki so jezne na cel svet že samo zato, ker se noče vrteti, kot njim pade v glavo. Tako smo pričeli, kako si vzame življenje ravnatelj mogočnega železniškega omrežja New York Central Robert Young s 6 milijoni dolarjev v banki, ko ne uvidi več, čemu še živi, in niti za razdelitev zapuščine nima več idej. Ali se vse čudi morilcu enajstih nedolžnih ljudi, ki jih je 19 letni Starkweather ob sprem-

stvu svoje 13 letne ljubljenske ustrelil samo zato, "ker je jezen na ves svet... in je hotel vse življenje postati zločinec, dasiravno ne tako velik."

Samo služba Bogu na svetu res trajno osrečuje. Kot je že Zveličar vsem svojim zvestim zagotovil: "Iščite najprej božjega kraljestva in vse to se vam bo navrglo" (Lk. 12, 31). Dasiravno sreče ne iščeš, ti jo Bog nakloni kot bogato nagrado tvoje zvestobe.

Preizkušanje namenov je potrebno.

Sveti oče posebej opozarja: "Kdor morda siljen od nemodrih staršev želi izbrati ta poklic zaradi časnih koristi, ki jih v duhovništvu vidi, kot se je v preteklosti večkrat zgodilo... ni za duhovniški poklic ustvarjen." Duhovnik mora sicer, kot sv. Pavel uči, biti preskrbljen za lažje izpolnjevanje svojih duhovniških dolžnosti: "Ne veste, da tisti, ki opravljajo sveto službo, žive od svetišča..." in je "tako tudi Gospod odredil, da naj tisti, ki evangelij oznanjajo, žive od evangelija" (Kor. 9, 13, 14). Vendar sv. Bernard tako pojasnjuje, da "od oltarja živeti, toda ne ob oltarju bogateti". Kritičnost časov važnost teh besed nazorno dokazuje, ko Cerkev izgublja cele škofije in cerkveno lastnino v celih narodih. Za vsakega, ki se odloča za poklic, je to jasno opozorilo, naj domači ne pričakujejo od njegovega bodočega dela nikakih materialnih dobrin sebi v prid.

Polovičarjev Cerkev tudi ne potrebuje. Globoka in vztrajna želja postati svet in goreč duhovnik, je današnje dni pri izbiri poklica nad vse važna, ker je skušnjav in nevarnosti za stanovitnost v poklicu neprimerno več kot pred nekaj desetletji.

"Bom li ljubil Boga iz vsega svojega srca? Si li resno prizadevam za lastno posvečenje? Nosim v srcu pristno krščansko ljubezen do bližnjega? Sem li pripravljen prepustiti svoje življenje povsem božji Previdnosti?" Jasen in pozitiven odgovor na slična vprašanja bo varno vodilo pri pravilni izbiri in dokončni odločitvi za poklic. Še ob vsej dobri volji in trdnih sklepkih se kasneje v življenju lahko marsikaj sprevrže in obrne na slabše. Ljudska modrost mnogih narodov tudi dokazuje glede odnosov med duhovnikom in verniki: "Svet duhovnik — goreče ljudstvo; goreč duhovnik — pobožni verniki; pobožen duhovnik — spodobno ljudstvo; dostojen duhovnik — brezbožno ljudstvo" (B. Lutz, Wagnis und Gnade, str. 184).

Škofov ali predstojnikov sprejem.

Notranji božji klic lahko kandidat odkrije sam iz pravega namena, ki ga ima pri izbiri poklica in iz osebnih sposobnosti zanj. To pa še ni zadosti. Uradno ga mora sprejeti še Cerkev. Kot uči sv. Pavel: "In nobeden si ne prisvaja te časti, ampak kliče ga Bog kakor Arona" (Heb. 5, 4). Bog pa kliče po svojih namestnikih na zemlji. Po škofu v škofiji ali redovnem predstojniku v redovnih družbah.

Sv. Pij X. glede te zahteve naroča: "Nihče nima pravice biti posvečen v duhovnika, dokler ga škof v svobodni izbiri ne pripusti. Glavni pogoj, na katerega škof mora paziti. . . , ne obstoji na noben način, vsekakor ne nujno in navadno, v nekem notranjem hrepenenju prizadetega ali v povabilu Svetega Duha, da bi si izbral duhovniški poklic. Za pravi poklic ne bo škof od kandidata za mašniško posvečenje nič več zahteval, kot pravi namen in sposobnost, namreč darove milosti in narave, preizkušeno krepost in zadosno znanje, ki dajejo upravičeno upanje, da dotični razume, kako primerno izvrševati poklicna opravila in ohranjati duhovniške dolžnosti svete" (B. Lutz, Wagnis und Gnade, str. 184-5).

Gratry piše v "Philosophie des Glauben": "Zdi se mi, kot da hoče Bog blesk in lepoto katoliškega duhovništva z nekim pajčolanom previdno zakriti in oslabiti. Če bi vedeli, ako bi razumeli, kaj pravzaprav vsebuje, bi pač imeli preveč duhovnikov!" Čimbolj bo mladina o lepoti misijonskega poklica in njegove vzvišenosti poučena, tem več se jih bo hitreje in lažje odločalo za misijonski apostolat.

Ob odločanju za misijonski poklic.

Iskrena želja postati duhovnik in misijonar, ko duša najde v sebi uresničene znake pravega poklica, je izhodiščna točka na poti do posvečenja. Leta formacije v noviciatu in teologiji imajo nalogo oblikovati iz kandidata čim popolnejši lik katoliškega duhovnika, misijonarja in misijonarke. Bog pogosto marsikoga kliče. Lahko trdimo, da mnoge. Včasih narahlo, včasih močno in dolgo časa. Ponuja duši prednost in čast, ki pa ni obveznost. Je svoboden božji dar in ga mora izbrati svobodno, radostno, osebno sprejeti. Slediti Jezusovemu vabilu, ki nikdar ni siljenje. Bog ponuja življenjsko zaposlitev, ki vodi k osebni svetosti. Je pa vselej na posamezniku, ali povabilo sprejme ali ga odkloni.

Res je pa, da je odgovornost misijonskega poklica tako velika, da mora biti pripravnik primerno usposobljen, predno jo prevzame. Biti mora sposoben stati na trdnih, lastnih duhovnih nogah. Posedovati mora močnega duha žrtve, pokorščine in ponižnosti. Kreposti so med seboj sicer tako povezane, da vsak, ki kako poseduje v večji meri, ima tudi že vsaj gotovo mero druge.

Škof Ford M. M. omenja izrecno za misijonarja: "Kreposti, ki so posebej zaželjene in vcepljane v misijonskih semeniščih, so naslednje: "Ponižnost, čvrstost značaja, ki bo usposabljal misijonarja 'hoditi sam' brez veliko nadzorstva; veselost v nasprotujočih okoliščinah; in prilagodljivost, kar je sposobnost vživljanja v misijonsko okolje" (R. A. Lane M.M., Stone in the King's Highway, str. 72-73).

Te značilnosti poklica mora vcepiti in razviti do večje popolnosti doba semeniške preizkušnje in bogoslovnih študijev.

(Sledi.)

BOG LJUDSTVA NKUNDO

(Osrednji Belgijski Kongo)

Objavlja br. Karel Kerševan C.M., Belg. Kongo; povzeto iz dela
+ Mons. Van Goethem.

Pregovori in reki o Bogu

1. **Bog je Gospodovalec:** Bog biva, — Je Kateri je, — Kateri plava nad nami, to je Bog, — Nihče ga ne presega, — Kakor otrok ne presega svojega očeta, tako človek ne presega Boga, — Ljudje brusijo puščice, a le Bog je Gospodar (ustvarja bodice: ježu), — Lažnjivec ne more lagati Bogu, — On je povsod pričujoč, — Bog je učitelj in posedovalec milosti, — Kateri kuje sonca, a ni nikoli truden, — Ljudje ne vedo, kaj Bog namerava, — Kar vi sklenete, to Bog preprečuje.

2. **Bog je dober in pravičen:** Bog je nepristranski, — Bog nas gleda vse z istim očesom, — Bog ne pozna bogatinov, — Bog ni dober tistemu, kateri sovraži svojega bližnjega, — Bog je duh in nima ozira na lepoto (človeka), — Bog je neskončno usmiljen, — Bog me je ljubil, — Sreča (na lovu) je Bog, ki vam jo pripravi.

3. **Bog, Gospod življenja in smrti:** Bog nam daje življenje od trenutka do trenutka, — Bog daje svetu rast, — Bog deli domu darove (ženo in otroke), — Nihče se primoran ne veže v zakon, Bog je, kateri družji, — Otrok je dar božji, — Mi vsi smo daritvene žrtve Bogu na oltar, — Čakamo, da nas Bog vzame, — Bog je, kateri usmrti človeka, — Kadar vas Bog vzame, ne pomaga nobena odkupnina, — Bog utaplja, — Ako On hoče, izginemo v nič, — Bog nas ima na lijani, — Vi znašate na zalogo: Bog je blizu!, — Lijana je hotela prerasti pot, a Bog ji je preščipnil vršiček, — Koruza je hotela rasti v višino in Bog jo je uničil, — Bog ni pripustil, da bi družina še narasla, zato je umoril otroka.

4. **Preizkušnje prihajajo od Boga:** Nkundo priznava svojo odvisnost in se čuti zadolženega pred Bogom, zato vzklikne: Bog mi je dober, a se ne prikaže, da bi sprejel moje zahvalne darove. — Nič ni bolj človeško, kot tožiti v stiski in nadlogi: Bog nima usmiljenja, da me tako muči, — Bog je hudoben, — Sosedov Bog (name je pozabil), — Bog, kateri mi poklanja vrv (ne pa tudi kozo).

Tudi zunanje telesne pomanjkljivosti pripisujejo Bogu: Kateri jecljaje govori ali kateri šepa pri hoji, oba imata to od Boga; — zato tudi tožba: Bog mi je to naredil, — Bog ni tega vedel.

5. **Priznanje in prošnja:** Vse pride od Boga, — zato Nkundo zaupa: Kakor Bog hoče — in v nadlogi pravi: Boga pozna samo, kdor trpi, — Hudobnež ne pozna Boga, kateri je v blagostanju tudi ne, — Pes se je odvrnil od svojega gospodarja, hudobnež od Boga; toda ti, spominjaj se njegovih zapovedi, — Bodi pokoren Bogu, Najmodrejšemu, — Moli Boga, kateri te ljubi tudi kadar živiš v izobilju in najboljšem zdravju, — Jej, le jej, toda spomni se zvečer na Boga.

Prva dva človeka sta bila ustvarjena sredi velike močvare in Bog jima je naročil, naj prideta na suho. Prvi je brodil in stopical ne da bi prišel kam naprej, medtem ko je drugi previdno napredoval. Naenkrat ju Bog odpokličče. Ob brozganju vode je prvi preslišal božji glas, dočim se je drugi nemudoma vrnil. Bog ga je zato blagoslovil, mu dal svoje zapovedi ter ga odpustil. Od tedaj so vedno na zemlji ljudje, kateri izpolnjujejo božje zapovedi in hodijo po pravi poti, in pa taki, kateri so jih zavrgli in zašli.

Vsakdo ve in priznava, da je Bog dal v začetku človeku svoje zapovedi, katere sicer niso bile uzakonjene, pa so žive v zavesti vsakega človeka. Hudobnemu v posmeh radi menijo: Naš prijatelj je pozabil božje zapovedi.

Kadar je Bog ustvaril prva dva človeka, ju je poslal v gozd na lov, da mu prineseta divjačine. Ko se je starejši že oddaljil, se je spustil v beg in se ni več vrnil. Mlajši je po uspešnem lovu prišel pred Stvarnika in mu poklonil svoj plen. V povračilo za pokorščino ga je Bog blagoslovil in ga obsul z darovi: sulicami, okrasjem za ples, pirogami, vesli in drugim. (Basni govore še o stvarjenju, o vesoljnem potopu, o Noetovi spozabi, o Babilonskem stolpu).

Bog, kateri biva v nebesih, je pokazal ljudem dvojno pot, katera naj bi jih privedla k njemu. Prva je ozka in polna zaprek, druga je prosta in široka. Kateri hodijo po ozki poti, morajo dolgo hoditi, večkrat jih prevzema strah radi nevarnosti, ki jim grozijo na potu, vendar dospejo končno na cilj. Kateri so pa izbrali široko pot, pozabijo na Boga in bodo večno tavalj po njej.

Nek šolan domačin se je potrudil in skrbno izpraševal starejše ljudi ter kot sad iskanja povzel in na jasen način zabeležil sledeče: Naši predniki so vedeli, da Mbombianda (Bog) biva nad nami v popolni svetlobi. Rekli so, da vsak, kdor ima čisto srce in je pravičen, kdor velikodušno odpušča in ne goji jeze in sovraštva v svojem srcu, tak pride po svoji smrti v življenje blaženosti k Bogu. Kdor pa zavaja svojega brata in je hinavski napram njemu, skopuhi, izkoriščevalci in neverni, taki po smrti ne pojdejo k Mbombianda, marveč so obsojeni v temo, v družbi Imelem-paka, hudobnega duha.

Naši stari pravijo: kadar kdo umrje in po njegovi smrti dežuje, ta je bil pravičen. Ako istočasno grom bobni, pomeni, da je prispel k Iándá, kjer odpira vrata svojega novega bivališča, vstopi in najde tam sorodnike, kateri so prišli tja pred njim. Če pa ob smrti ne dežuje in ne grmi, trebih pokojnega se pa napihuje, obličje njegovo pa izraža strah in grozo, tak pride v kraj teme, ker ga dež ne pere in ni grmenja. Kadar pa dežuje po pogrebu, takrat pokojnik ni takoj našel prave poti, se pravi, da ni imel povsem čistih računov, a sta se z Iándá vendar pobotala, da je končno smel na kraj blaženosti. Splošno je veselje, ako še močno grmi zraven, ker tedaj so prepričani, da je duh umrlega že pri Bogu. Ob mrtvecu za-

grebejo ali položijo na gomilo nekatere njegove stvari v primeru, da bi jih potreboval ob sodbi v poravnavo stroškov.

Bog pošilja ljudem nadloge za kazni in zato, da jih spreobrne. Tako je nekoč nastopila lakota po deželi. Vse leto je trajalo pomanjkanje. Ni bilo manjoka, ne banan, ne medu, ne kokosovih orehov in nobene zelenjave. Ljudje so šli in iskali užitne zelenjadi v gozdu. Ker gozdnih rastlin niso prav poznali, so jedli strupene sadove in mnogo jih je pomrlo. Zato so zapustili domačo deželo in iskali drugih bolj prijaznih krajev; toda na tujem so bili zajeti in prcdani v sužnost. Posrečilo se jim je priti zopet do prostosti, a tavalii so bedni po samotah. Tako so v nočeh opazili zvezdne utrinke, ki so švigali vse križem po nebesnem svodu. Groza jih je prevzela in tresoč se so iskali zavetja rekoč: Ecg nas hoče kaznovati in uničiti zemljo. Lepega dne je vsa narava prešla v normalni red: vse je zopet zelenelo in sadovi zemlje so se kmalu prikazali. Up in veselje sta se zopet naselila v srcih ljudi, ker so spoznali, da je jeza božja prenehala. Šli so in nabrali zrelih plodov, da se skupaj veselijo in nasitijo. Toda, ker so se hoteli naužiti tudi za prestano pomanjkanje in trpljenje, so prešli v razbrzdano veseljačenje in nezmernost. Kazen božja torej ni ljudi spametovala, da bi svoja srca spreobrnili.

Tudi smrti zapade človek, ker mu je v kazni. Kakor pove pripovedka, je to zakrivila zamorska Eva: Naš Stvarnik Njakomba je nastavlil na križpotju čarobno vrečico in ljudem povedal: Če se ne boste dotaknili tega predmeta (likunda) na križišču, boste vedno živeli; ako si ga pa kdo prilašti, boste umrli vi in vaši potomci. Nekega dne je šla tam mimo neka žena s svojim možem. Žena nagovarja moža: Vzemita likundu. Mož se brani: Saj več, žena, da bo smrt začela moriti ljudi in ne bo več prenehala, če to storiva. Saj ne bo tako, ugovarja žena, narodili bomo več otrok, kot jih bo pa mogla smrt pobirati, in namnožili se bomo po vsej zemlji. Žena je zmagala in smrt je prišla nad ljudi.

(Sledi.)

ZAHVALA BARAGI

Mendoza, 17. III. 58.

Članice dekliškega krožka iz Mendoze smo se v začetku lanskega leta zaupno zatele z devetdnevnicu k škofu Frideriku Baragu za pomoč težko bolni sočlanci Rozalki Pustavrh.

Sedaj je Rozalka že pri polni moči in more vršiti svoje delo.

Izpolnjujemo svojo obljubo in se javno zahvaljujemo svetniškemu škofu za posredovanje.

Za odbor:

Predsednica: Kristina Zarnik

Tajnica: Rezka Štirn

NOVA DRŽAVA V AFRIKI

5. marca je minilo leto, kar se je za svobodno in neodvisno razglasila bivša angleška kolonija na zapadni afriški obali, do takrat nazvana Zlata obala in si vzdela novo ime: Ghana. Do tega čez vse pomembnega dogodka v prebujanju črne Afrike je prišlo točno stodeset let po razglasitvi prve samostojne afriške države, ki je Liberija.

Letošnji april pa so v glavnem mestu te nove države zborovali voditelji vseh osmih, dosedaj neodvisnih afriških držav. Ena glavnih idej zborovanja je bila neodvisnost celotne Afrike.

Nova država Ghana ima tako svojske značilnosti in je za razvoj samostojnosti drugih afriških narodov tako pomembna, da je še posebej z mislonskega gledišča zares vredno, če se s kratkim razmišljanjem pomudimo ob zgodovini njenega nastanka, pa tudi predstavimo njene narodne voditelje in borce za neodvisnost. Saj so vsi ti že vplivali in danes kot svobodni državniki še bolj vplivajo na narodno prebujanje v drugih bližnjih in daljnih afriških deželah.

Nič čudnega, da je vpliven južnoafriški dnevnik ob rojstvu mlade države grenko zapisal: "Naj že je neodvisnost Ghane prišla prezgodaj ali ne, v vsakem primeru nas bo že sama njena prisotnost na afriških tleh silila, da čimprej rešimo in uredimo naše rasno vprašanje." Francozi so se zaskrbljeno vpraševali, kaj bo v bodoče z njih zamorskimi kolonijami, ki bodo v Ghani prav gotovo imele vso miselno in moralno oporo, če ne še kaj več. Zamišljen je slovesnostim razglasitve ghanske samostojnosti v prestolnem mestu Accra prisostvoval kot posebni povabljenec tudi Jagan, komunistu naklonjeni mladi zamorski voditelj angleške Guayane. Zastopniki iz Singapurja in iz Malaje so tudi bili navzoči: nekaj mesecev pozneje si je samostojnost od Angležev zadobil Singapur in skoraj nato so oznanili tudi rojstvo Malajskih združenih držav...

KAKŠNA DRŽAVA JE GHANA?

Nova država si je ime privzela po svobodnem kraljestvu iz desetega stoletja po Kr., blizu današnjega Sudana; le-tega so Arabci pozneje zavojščili ter uničili. Njega podaniki: Guani, Fanti, Ašanti in druga sorodna plemena, ki jih je novi mohamedanski gospodar izgnal z rodne grude, so si iskali svobode drugje. Med leti 1600. in 1700. so Evropejci naleteli na ostanke tega starodavnega kraljestva v dolini Visokega Volta, na področju ki ga zgodovina pozneje pozna kot Zlato obalo. Današnja Ghana ima 240.000 kvadratnih kilometrov površine in objame tele dežele: bivšo angleško kolonijo Zlate obale, zapadno polovico pokrajine Togo, ki je do 1920. leta pripadala cesarski Nemčiji, pokrajine Trans-Volta, Ašunti pa še nekaj drugih, s skupno 5 milijoni duš. Med njimi je le 10.000 belih, pa še ti so izvečine Libanonci. Katoliška Cerkev je v Ghani precej zasidrana: nadškofija s štirimi škofijami (nadškof je ameriški zamorec!) in z lepim številom čez

pol milijona vernikov (točno: 530.000), ki pa vsak dan raste prav zaradi odličnega in cvetočega delovanja misijonov. Protestantje so močnejši: 700.000 jih je. Kristjani tedaj predstavljajo skoraj četrtino vsega prebivalstva.

Domačini so primitivna črna rasa, do katere pa niso segli beli vplivi s severa. Neizmerna saharska pušča, ki jo ima Ghana skoraj nad glavo, je to preprečila. Prav zato pa so ghanski zamorci očuvali povsem nedotaknjene svoje pradavne šege, navade, izročila in izvečine tudi način življenja. Na severu jim je za soseda pleme Mossi; tam je pred dawnimi časi cvetelo mogočno kraljestvo, čigar prestolnica je bila v Ugaugu, na Gornjem Volta; ta davna država je silovito vplivala na razvoj večjega dela guinejskih krajin in tamkajšnjih ljudstev. Na jugu pa so v soseščini z Ašanti, ki so bili še v 17. stoletju tudi mogočno, samostojno kraljestvo in so se dolga desetletja krepko upirali evropskemu zavojevalcu.

KOMUNIZEM JE NAJVEČJA NEVARNOST ZA GHANO

Največja nevarnost za mlado republiko je komunizem. Komunistov je razmeroma malo, so pa izredno delavni daleč naokrog. Kot smo že drugod videli, se rdeči še s posebno vnemo ozirajo po mladih afriških in azijskih državah, ki si svoje državno upravo šele stvarjajo in jim je zato pomoč izurjenih in sposobnih čez vse dobrodošla; pa tudi podtalnemu rovarjenju iz Moskve nove države mnogo prej in lažje nasedejo kot druge. Vse štiri evropske velesile, ki upravljajo znatna ozemlja v tropski Afriki (Anglija, Belgija, Francija in Portugalska), se krepko trudijo, da bi vsa svoja področja obvarovale pred rdečo kugo. Po uradnih poročilih je število komunistov med 100 milijoni Afričanov, ki živé južno od Sahare, še razmeroma malenkostno. Uradno je edini predstavnik sveta za "železno zaveso" do zdaj češki konzularni zastopnik v evropeiziranem kongojskem mestu Leopoldville (Belgijski Kongo). Izkazalo se je tudi, da sta komunistična propaganda in prodiranje razmeroma šibki v osrednje afriških mestih, tako v Acera in Luanda, kot tudi v portugalski zapadni Afriki. Vendar se oblasti resno prizadevajo, da bi odpravile vse, kar bi utegnilo vneti za komunizem v teh pokrajinah, ki po vsem svetu slové zaradi svojega rudnega bogastva urana, kobalta, magnezije in drugih vojaško prevažnih rudnin. Kdor se hoče tu uspešno postaviti nasilnemu komunizmu po robu, se mora nujno in predvsem sprijeti z vprašanji prebujajočega se afriškega nacionalizma in s človeka naravnost nevredno življensko stopnjo črnega prebivalstva. Računajo, da je letni dohodek tropskega zamorca 50 dolarjev... Amerikanca v U.S.A. pa nad 2000 dolarjev!

V Ghani pa še posebej boj proti komunizmu zavisi od predsednika vlade in "očeta domovine", dr. Nkrumaha: če bo ta, kar Bog daj, pri reševanju socialnih in gospodarskih vprašanj upošteval krščanska načela, kot je v svojem nastopnem govoru obljubil, bo imel komunizem v Ghani kaj neplodna tla.

Bežen pogled v delo dr. Kwame Nkrumah-a nam bo utegnil nakazati možnosti ali nemožnosti bodočih uspehov tega mladega afriškega voditelja. Pred poldrugim letom je bil ves svet priča, kako je indokinski katoliški voditelj in politik dr. Ngo Diem Dim obranil neodvisnost južnega Vietnama spričo strahotne komunistične nevarnosti s severa. Če se bo ministrski predsednik v Ghani izkazal za enakovrednega državnika, bo mlada država lahko brez posebnih skrbi uživala svojo samostojnost; hkrati pa bo za zgled vsej ostali afriški milijonski zamorski skupnosti, ki tudi stremi po neodvisnosti in samostojnosti, pa ji primanjkuje zmožnih voditeljev, ki bi jo povedli na zaželeni cilj.

KDO JE KWAME NKRUMAH?

Kwame Nkrumah, prvi ministrski predsednik republike Ghana, se je do zdaj izkazal kot mož izredne bistroumnosti in jeklene vztrajnosti. Krščen in vzgojen na neki katoliški misijonski postaji je še mlad odšel v Sev. Ameriko, kjer je doktoriral na vseučilišču in že takrat začel z uresničevanjem svojega vročega sna o neodvisnosti domovine. Pozneje je prišel v Anglijo, kjer je takrat bival voditelj vseafriškega gibanja, znani Georges Padmore; z njim se je Nkrumah povezal prav tesno. Leta 1946. se je vrnil v domovino prav takrat, ko je advokat v Accra, dr. Danquah ustanovil narodno stranko Združene ljudske zveze za Zlato obalo. Dr. Nkrumah je osebno prevzel vodstvo tega nacionalističnega gibanja in zatrdil že takrat, kako bo delal izključno le to, "da s pomočjo vseh zakonitih in ustavnih sredstev zadobi in zagotovi nadzorstvo in vodstvo vlade na Zlati obali zamorcem domačinom in njih voditeljem."

Malo za tistim je prišlo do hude krize v trgovini s kakavom. Gospodarski blagodati dežele je grozila resna nevarnost. Čez noč so se pojavila trenja med delavstvom. Rodila se je Zveza trgovcev zapadne Afrike, v katero so se združile najvažnejše trgovinske družbe. Ljudje so v tem trgovskem trustu gledali odkrito grožnjo za obstoj afriških podjetij in zagrizeno težnjo po ohranitvi visokih cen. 1. februarja 1948. se je začel splošen delavski bojkot, ki ga je vodil dr. Nkrumah. Stvar se je končala s krvavimi neredi. Prestolno mesto Accra je za dva dni padlo v roke navdušenih manifestantov. Ko so Angleži spet vzpostavili red in mir, so zaprli oba voditelja, dr. Nkrumah-a in dr. Danquah-a. Vendar pa je celotno gibanje zaskrbelo tudi Angleže. Londonska vlada je brž imenovala posebno parlamentarno komisijo, ki naj bi dogodke na Zlati obali temeljito preučila in tudi predlagala ustavne spremembe za to afriško kolonijo. Stvar je bila za London prava življenjska nujnost. Leta 1948. je prišlo do razkola med obema narodnima voditeljema: Nwame Nkrumah je tedaj v polno sam prevzel vodstvo gibanja za "avtonomijo z vsemi možnimi sredstvi". Lotil se je sindikalnega gibanja, začel s stavkami brez konca in kraja po vseh večjih in manjših mestih, povzročil je celo nekaj novih krvavih neredov v prestolnici. To se je vleklo tja do 25. februarja 1950., ko je bil Nkrumah z nekaterimi svojimi prijatelji obsojen

na leto dni zapora. Medtem pa je londonska parlamentarna komisija poslanca Cousey-a že pripravila novo ustavo za Zlato oblo. Le-ta je dovolila in odobrila tudi prve splošne volitve v deželi. In volitve so prinesle popolno zmago Združeni ljudski zvezi. Dr. Nkrumah je bil spet na svobodi in je postal prvi predsednik prve domače, samostojne zakonodajne zbornice na Zlati obali

Še pred razglasom državne samostojnosti je nekoč časnikarjem odločno zatrdil, da ni bil nikoli komunist, pač pa socialist in — katoličan.

Pozneje je še večkrat jasno in odkrito nastopil kot prepričan proti komunist. V oktobru 1953. in v februarju 1954. je iz Združene ljudske zveze izključil številne člane, ki so ljubimkali s komunizmom, zraven pa dosegel, da je parlament izdal prepoved, po kateri noben komunist ne more biti v državni službi.

DRŽAVNA SAMOSTOJNOST

Ustavne spremembe, ki jih je v aprilu 1954. za Zlato obalo odobrila angleška vlada, pa z njimi združene splošne volitve v deželi junija istega leta, so bili poslednji odločilni koraki, ki so slednjič vodili do razglasitve državne samostojnosti Ghane, 5. marca 1957.

Trije glavni cilji vodijo Nkrumahovo politiko:

odpraviti za vse čase plemenske poglavarje in krajevne samodržce;

vzdržati ceno kakavu, ki je Ghani 1954. prinesel 84 milijonov angleških funtov, leta 1956. pa komaj 50 milijonov, dokaz izrednega gospodarskega pomena kakava za mlado državo, dokaz pa tudi, kakšna nevarna tveganja za vse narodno gospodarstvo družijo takšne nič kaj priporočljive razlike v proizvodnji;

Ghano spraviti na višino katere koli urejene evropske države.

Nekateri Angleži se bojé, da se bo dr. Nkrumah počasi sprevrgel v diktatorja in se izključil iz "commonwealtha" — zboru angleško govorečih narodov. Nkrumah sam vneto zatrjuje, da je vse to prazen strah. Vendar pa Angleže bode v oči, ko gledajo na ghanskih znamkah zamorčevo podobo, ne pa Elizabetino, četudi je londonska kraljica ustavno še vedno edini vladar v mladi afriški republiki.

Dr. Nkrumah ne prezre nobene priložnosti, da bi javno ne pokazal svoje naklonjenosti krščanstvu. Mnogi ministri v njegovi vladi so praktični katoličani. Nova zamorska država se pné zdaj na včerajšnji angleški Zlati obali kot svetilnik drugim, še nesvobodnim zamorskim narodom, ki bodo iz Accre odslej prav gotovo prejemale oporo in pobudo za svoj osvobodilni boj. Prav v tem pa je tudi čez vse velik mednarodni pomen nastanka nove države, ki se ponaša s kraljevskim imenom — G h a n a.

ALADIN

Delo za zedinjenje v zamejstvu

POROČILO O DVEH LETNIKIH ZBORNIKA "KRALJESTVO BOŽJE"

Kraljestvo božje, letnik XVI, Rim 1957. Izdalo Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Uredil: uredniški konzorcij (via Carlo Cattaneo 2, Roma); Opremil Rafko Vodeb. 116 strani z 19 podobami.

(Iz knjižice same se dá posneti, da je "Kraljestvo božje" doma med obema vojnama izšlo v 15 letnikih, da so ga od 1934 do 1941 urejali stiški cistercijanci, da je Slomškova družina v Celovcu izdala en zvezek 16. letnika (1955), tako da velja pričujoča brošura kot drugi zvezek istega letnika.)

Ta knjiga je resnično lep dar slovenskih duhovnikov v Rimu. Noben bralec ne bo odšel praznih rok; posebno pa se bo vsakdo lahko poučil o življenjski moči cirilmetodijske ideje in o bratovščini sv. Cirila in Metoda, ki jo je ustanovil Slomšek l. 1851 prav iz te ideje in ki je bila obnovljena 40 let kasneje na Moravskem kot Apostolstvo sv. Cirila in Metoda.

Najbolj obširna in najbolj tehtna je razprava **Franceta Dolinarja**: "Slovenci in velehradski unionistični shodi. (Ob petdesetletnici velehradskih kongresov 1907 - 1957)". Od l. 1863, ko so slovesno obhajali 1000 letnico prihoda sv. bratov na Moravsko, je Velehrad središče cirilmetodijske ideje. Čvrst teološki temelj je tej misli postavil prelat dr. Grivec. Že v svojem mladostnem članku (1905) je ugotovil, da imajo Slovenci v organizmu katoliške Cerkve poslanstvo, da pospešujejo spravo vzhodnih kristjanov z Rimom. Po 2. velehradskem kongresu (1909) je to spoznanje prevzelo tudi dr. J. E. Kreka: cirilmetodijska misel mora dobiti v slovenskem narodnem in krščanskem programu mesto med poglavitnimi točkami.

Velehradski kongresi in sestanki so dobivali naraščajočo mednarodno veljavo; brezpogojno jih je podprla sv. Stolica in tudi pri pravoslavnih je zabeležiti lepe odmeve. Po sestanku l. 1947 ni bilo več mogoče nadaljevati s prireditvami v Velehradu. Ideja pa se ne dá uničiti: l. 1956 so češki benediktinci v Lisle pri Chikagu pripravili kongres za zedinjenje, prav v slogu velehradskih kongresov in zavestno nadaljujejo njihovo tradicijo. Udeležil se je kongresa poleg 11 drugih škofov in opatov tudi dr. Gregorij Rožman.

Pisec razprave zaključuje z ugotovitvijo vidnih sledov petdesetletne velehradске dejavnosti v življenju Cerkve. Sem gredo znanstveni rezultati, verski učinki, očiščenje pojmov o zedinjenju, pa vrsta pomembnih ustanov: Velehradska akademija, Vzhodni institut v Rimu (1917), organizacija apostolstva za Rusijo, študij vzhodnega bogoslovja na katoliških fakultetah, razna znanstvena in poljudna glasila. Apostolatu sv. Cirila in Metoda so ti kongresi dali novih zamisli in pobud.

Slovenski delež predstavlja predvsem neutrudno delo prof. Grivca. "Njegovo delo je ponosen list v cerkveni zgodovini Slovencev, zaradi občestvenega pomena Velehrada pomembno tudi s stališča obče cerkvene

zgodovine." (52) Dolinar ugotavlja obsežen vpliv med Slovenci in trdi, da je Apostolat sv. Cirila in Metoda postal med nami splošna ljudska zadeva. Vendar ni dvoma, da smo se v zadeve edinstva premalo poglobljali in premalo zanje delali. Enega od vzrokov za to navaja pisec sam: na naših bogoslovnih šolah ni bilo stolic za Vzhod.

Informacija in načelni pouk se uspešno družita v dr. J. Vodopivca članku "En Bog, en Kristus, ena Cerkev." (Porazdelitev verstev na zemlji. Needinost nam stalno škoduje. Krivda in odgovornost za razpore. Osebna in neosebna krivda. Težka pot svobodnega prepričanja. Ekumenično gibanje. Razlogi in nagibi za edinost. Izgubljene steze. Nujnost molitve). Temeljno spoznanje je tole: "Človek je edinost razdejal in je sam ne more obnoviti; obnovi pa jo lahko Bog. Tako je gotovo, da tudi današnje stanje ni brezupno. (16) Edinost bo privrela iz obojnega vira, iz dobre volje ljudi in iz božje milosti. Je dar božji mnogo bolj ko sad človeškega dela. Zato pa je za krščansko edinost v prvi vrsti bistveno potrebna molitev, neprestana in goreča neutrudna molitev." (19)

O Apostolatu sv. Cirila in Metoda pod varstvom presvete Device Marije je objavljen govor pok. Matija Šaruga s 35. mednarodnega evharističnega kongresa v Barceloni (1952). V prvem delu prikaže avtor misijonsko metodo sv. bratov, temelječo na ideji Kristusovega skrivnostnega telesa, v drugem delu pa prikazuje Slomškovo zamisel "Bratovščina sv. Cirila in Metoda" (enega najbolj uspehlih unionističnih združenj), poznejšega "Apostolstva sv. Cirila in Metoda". (O Slomšku prinaša Dolinarjev spis podatke, da se je 7. velehradski kongres l. 1936. pridružil slovenskim prošnjam za beatifikacijo velikega škofa, in zanimivo pripombo, da je le-ta umrl brez dediča svojih zamisli in načrtov, "kot se skoraj po pravilu v naši zgodovini dogaja". (29)

Koristni in jasno napisani so tudi krajši informativni članki: o Solovjevu ("Rimsko prvenstvo in Rusija pri S.", K. Kozina), o Kologrivu (P. Krajnik), o papeškem ruskem zavodu ("Russicum", K. Kozina), o postnih in velikonočnih bizantinsko-slovanskih obredih (A. Koren). Zanimivi so zapiski o grškem samostanu Grottaferrata pri Rimu (A. Kosmač), o benediktinski opatiji Niederalteich (dr. M. T.); tu izvemo, da so si menihi izbrali četrtek za dan posebne molitve za zedinjenje. Pisec priporoča to navado vsakemu katoliškemu Slovincu. Isti avtor poroča o stiški opatiji in njenem delu za cerkveno zedinjenje, da pa o odkritju novih slovanskih rokopisov na Atosu.

"Rusikumec" pripoveduje o vrnitvi o. Pavla Challeila, Francoza in nekdanjega gojenca Russicuma iz 7 letnega prisilnega dela v sovjetskem taborišču. Polliterarno je S. Janežiča "Srečanje" o hrvaško-ukrajinski družini, ki se je za nekaj let nastanila na tržaški obali. Isti pesnik je prispeval prevod "Molitve" M. J. Lermontova in izvirno pesem "Trpečim bratom".

Med te tekste so razpostavljene misli in citati o edinstvu. Naj navedem samo en stavek: "Zaživeti dejansko krščanstvo, sejati ljubezen, ustvarjati edinost: to je naša najnujnejša naloga." (96)

Polno drobnih novic je pod zaglavjem **Od vzhoda do zahoda**. Tako kot cela knjiga so tudi te strani prav primerne, da odkrijejo čitatelju tiste predele sodobne resničnosti, ki jih tako rad pozablja, ali pa jih sploh ne sluti. ker se zakriva s skrbmi zase ali za svoj mali krog oseb in koristi. Ali veste, n. pr., da je bilo v treh mesecih pred Veliko nočjo l. 1955 v moskovski bogojavljenski cerkvi razdeljenih 400.000 obhajil? Da je bilo maja 1956 v leningrajski Nikolajevski cerkvi vsak dan po 120 krstov, v nedeljah in praznikih tudi do 400? Da se je prvi večji kongres Kristusa Kralja po ljubljanskem l. 1939 vršil lani v Fátimi pod geslom: **Odprimo okno na Vzhod!**?

Sledi še pregled in kratka oznaka važnih novejših knjig in revij o vzhodnem vprašanju.

“Kraljestvo božje” XVI je zbornik solidno pisanih in zanimivih spisov s področja, ki vodi prav v najglobljo rano našega velikega časa. Pravi od tam pa zasvetijo tudi žarki edinega realnega upanja. Tako kot pravi zaključni članek **“Žarki upanja iz Fátime”** (k. k.): “Posvetitev Rusije brezmadežnemu Srcu Marijinemu je torej izvršena. Zadnja štiri leta, ko brezbožje v svoji borbi proti Bogu prehaja iz napada v obrambo, nudijo osnovano upanje, da se je spreobrnitev Rusije že začela. Bodimo zato hvaležni Mariji, postanimo gorečnejši v pobožnosti k njenemu brezmadežnemu Srcu in se zavedajmo, da bo izpolnitev Marijinih obljub nezaslužen dar naše dobre nebeske Matere.” (93). Tudi **pismo Pija XII. ob stoletnici Bratovščine sv. Cirila in Metoda**, ki je na uvodnem mestu knjige v celoti ponatisnjeno, je polno zaupanja v božje usmiljenje in poziva k neomajni veri in delu zanjo.

Kaj pomenijo vse te velike ideje za nas, ki nas tujina zavaja v malodušnost, brezvoljnost, materializem! Tu se nam ponuja velika tradicija, da iz njenega bogastva delamo to, kar je nedvomno naše poslanstvo. Delo in molitev v smislu cirilmetodijske ideje je praktično delo za Cerkev, obenem pa za naš narod in za rešitev krščanskega sveta.

Prof. Alojzij Geržinič

KRALJESTVO BOŽJE — 1958. Letnik XVII. Izdalo Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Uredila dr. Janez Vodopivec in Stanko Janežič. Opremil Rafko Vodeb. — Tiskala Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu.

Novi letnik Kraljestva božjega 1958 uvaja lepo presenečenje. Na čelu gradiva je članek **“Apostola Slovanov v novi slavi”**, kjer uredništvo poroča, da je kongregacija za svete obrede odobrila nove lekcije za drugi nokturnduhovniških dnevnic na praznik sv. Cirila in Metoda in je berilo sestavil slovenski cirilometodijski izvedenec prelat dr. Franc Grivec s sodelovanjem češkega liturgista prof. Vašica. Dogodek pomeni ponovno visoko priznanje slovenskemu znanstveniku. Kako globoko je zaoralo njegovo delo, dokazuje objava razprave prof. Grivca: **“Izgnani Adamovi vnuki”**. Avtor navaja, da “največji slovanski učenjaki niso mogli razložiti, kaj pomenijo pradedne časti, tako močno poudarjene v 4. poglavju staroslovenskega Cirilovega življenjepisa.” Članek je posnet po “Družini” 1957, štev. 7 in dokazuje, da

prof. Grivec še vedno vodilno opravlja delo na polju cirilmetodijske ideje. Glavne misli članka prevevajo speve, ki jih je pod naslovom **“Moravsko-panonski spevi”** spesnil Stanko Janežič.

Angel Kosmač je napisal članek **“Kardinal Tisserant — zlatomašnik”**. Dekan kardinalskega zbora je tudi tajnik Vzhodne kongregacije. Kardinal je po rodu Francoz, pri študijah v sveti deželi je spoznal kristjane raznih vzhodnih obredov in se posledj ni več odtrgal od proučevanja in dela pri problemih, ki se nanašajo na razmerje med Cerkvijo in vzhodom. Kardinal izkazuje pri vsaki priliki posebno naklonjenost Slovincem. **“Pogled na cerkev z Vzhoda in Zapada”** je naslov razprave, ki jo je napisal dr. Janez Vodopivec in jo zaključuje z ugotovitvijo: “Mnogo pa je... ostalega skupnega. Na... široki osnovi pravega starega izročila lahko uspešno gradi dobra volja tistih, ki... žele hoditi ne po svojih potih, ampak za Kristusovim naukom, po izročilu očetov. V teh težnjah po edinstvi, pa naj bodo še tako skrite in skromne, snuje božja milost, ki vse premore, vse prenavlja in ki bo končno zmagala v dušah.” Anton Merkun je v **“Molitvi za zedinjenje ločenih bratov”** razložil glavne misli o temeljih, ki naj olajšajo delo za zedinjenje. Piše, da smo “v letu 1951 in 1952 obhajali 100-letni jubilej Slomškove Bratovščine sv. Cirila in Metoda in je bil ta jubilej silne važnosti za nas Slovence in za ves katoliški svet.” Preprosta molitev naj pospeši zedinjenje ločenih vzhodnih bratov s katoliško Cerkvijo. Anton Koren SJ razlaga v članku **“Posebnosti sv. maše”** v vzhodnih obredih glavne misli in vsebino vzhodne liturgije. Sledi takoj popis vtisov ob **“Vzhodni maši v Trstu”**. Na Zapadu in na Vzhodu ima češčenje sv. Nikolaja svoje mesto in je globoko zasidrano v ljudski duši. Temelj češčenja “je globoko zasidran v ljubezni Jezusa Kristusa, Boga in Človeka. In prav v znamenju te ljubezni, katere neutrudljiv apostol je bil sv. Nikolaj, je možna sprava in mirno sožitje Vzhoda in Zapada”, ugotavlja Angel Kosmač v članku **“Sv. Nikolaj — veliki zavetnik Vzhoda”**.

Svetnik, ki “mu ni mogel škodovati niti “vsemogočni” komunizem”, je sv. Sergij Radoneški. Tega svetnika prikazuje v zajetni razpravi **“Sv. Sergij Radoneški in ruski svetniki”**, Anton Koren SJ. Na koncu razprave je seznam ruskih katoliških svetnikov ter je med njimi naštet tudi sv. Sergij, rodom iz Rostova, ki je umrl v letu 1392. Čudovit je lik tega ruskega svetnika, ki more biti ponos vseh Slovanov, saj po svoji veličini dosega podobo največjih svetnikov Cerkve na Zapadu. — Nekaj misli k 300 letnici smrti sv. Andreja Bobole je v članku **“Čudovit je Bog v svojem svetniku”**, napisal dr. Metod Turnšek. — Podatke o **“Trpljenju macedonskih katoličanov vzhodnega obreda”** je zbral Marij Kozina. Podana je slika težav in preizkušenj katoličanov v Jugoslaviji med leti 1918—1941. — Ponos Cerkve in vseh katoliških Slovanov, pa tudi ostalih vzhodnih kristjanov je **“Vzhodni znanstveni zavod v Rimu”** in pogled v njegovo poslanstvo omogoča članek Angela Kosmača. — Ivan Žužek SJ. je prispeval članek **“Kodifikacija cerkvenega prava za vzhodno Cerkev”**. Zadnji del je izšel 11. junija 1957 in bo imel nalogo ločenim bratom dokazati, da je brez podlage njihov strah, da katoliška Cerkev ne bi zares izpolnila vseh zagotovil. — Esej o ruskem mislecu Venceslavu

Ivanovu je napisal Stanko Janežič. "Venceslav Ivanov, mislec in poet" je študija o velikem sinu Rusije, ki je našel pot v katoliško Cerkev in počivajo njegovi posmrtni ostanki med grobovi katoliških Rusov v Rimu. Globina ruske duše, predane religiji, s katero se srečamo pri sv. Sergiju Radoneškem, postane še bogatejša ob tem ruskem pesniku in filozofu. — Idejno in kulturno oplajanje med Vzhodom in Zahodom je orisal Rafko Vodeb v spisu "Bizantinski mozaiki v Rimu". — Na idejna trenja med sodobno rusko mladino v Rusiji opozarja članek "Znaki krize med rusko mladino", napisal ga je Silvin Eiletz SJ.

Delovanje med ruskimi verniki zajema poglavje, ki nosi naslov "Na delu". T. Ilc popisuje delo ruske katoliške misije v Belgiji, Janez Vodopivec poroča o novi vzhodni cerkvi v Chevetogno, K. K. pa o drugem unionističnem kongresu v Združenih državah. Podatke in novice o vsem delu prinaša še poglavje "Od vzhoda do zahoda", kjer so zbrana poročila iz 18 držav, oziroma središč.

KRALJESTVO BOŽJE je zbornik, ki opravlja med nami veliko poslanstvo: kot Slovenci moremo biti ponosni nanj, ker nam nakazuje obseg in vsebino ene najlepših idej katoliške Cerkve, to je misli na zedinjenje z vzhodom. Pri tem delu se vključujemo v veliko nalogo vseh slovanskih narodov in se nam odkriva obzorje, ki presega tisto, za katero se ogrevajo mnogi veliki narodi. Z delom za cirilmetodijsko idejo posegamo v občestvenost in jo oblikujemo kot narod, ki mu pripadnost k slovanstvu to dolžnost nalaga in s tem na izreden način podčrtava vse naše poslanstvo v okviru Cerkve. Izdajatelji in uredniki Božjega kraljestva so nam v tem zvezku spet odkrili del lepote in zakladov prave slovanske duhovnosti.

Ruda Jurčec

ZAHVALE BARAGI

Ga. Lojzka Rozman iz Slovenske vasi v Lanusu se iskreno zahvaljuje škofu Frideriku Baragi za pomoč in uslišanje v težki bolezni in prilaga iz hvaležnosti 500 pesov za Baragovo misijonišče.

"Zahvaljujem se božjemu služabniku Frideriku Baragi za uspešno operacijo v grlu ter prilagam \$ 100.— za stroške njegove beatifikacije." — S. T., Chapadmalal, Argentina.

“Da bi bili vsi eno...”

V tej številki objavljamo poročilo o dveh letnikih zbornika “Kraljestvo božje”, ki ga izdajajo v Rimu slovenski delavci za zedinjenje vzhodnih kristjanov s katoliško Cerkvijo. Delo za zedinjenje je zelo sorodno misijonskemu delu, saj gre pri obeh za to, da “bi bili vsi eno”, da bi bil ves človeški rod “ena čreda” in Kristus “en pastir”. V mesecu juliju slavimo praznik sv. bratov Cirila in Metoda, slovanskih apostolov, katerima varstvu je izročeno vse to prizadevanje, zlasti v okviru “Apostolstva sv. Cirila in Metoda”. Obenem sta sveta brata tudi vsem misijonarjem in misijonskim sodelavcem vzor dela za rast Cerkve, saj sta bila misijonarja slovanskim narodom. Koliko sta žrtvovala, kako sta se našim prednikom prilagodila, postala po sv. Pavlu “vsem vse, da bi vse pridobila za Kristusa”! Pri tem nam vstanejo pred očmi veliki narodi, h katerim danes odhajajo misijonarji, in ne hote se nam vili vprašanje: Kako to, da smo bili prav mi, maloštevilni Slovenci, že pred več kot tisoč leti sprejeti v Cerkev in vse do danes živimo v njej, med tem ko 600, 400 in 100 milijonski azijski in afriški narodi še danes nimajo Cerkve utrjene in razširjene... Skrivnost božje Previdnosti, ki pa vsaj eno posledico odkriva: Vero in Cerkev, ki smo jo dobili, smo bili in smo dolžni posredovati tistim, ki je še nimajo — z misijonskim delom; tč, kar sta sveta brata dala nam, naj bi mi, naši slovenski misijonarji dali drugim narodom. Ali smo v naši narodni zgodovini

do dovolj izpolnjevali to našo misijonsko dolžnost, ali jo v zadostni meri izpolnjujemo danes?

Zibelka novih misijonskih poklicev

Dne 25. maja 1958 smo v Slovenski vasi v Lanusu pri Buenos Airesu blagoslovili Baragovo misijonišče, ki naj bi bilo v zamejstvu to, kar je oziroma naj bi bilo nekdanje Misijonišče Groblje v domovini. O, koliko misijonarjev in misijonark so Groblje vzbudile in v misijone napotile — potom svoje misijonsko propagandne akcije, zlasti misijonskega tiska! In koliko opore, moralne, molitvene in gmotne, so jim posredovale! Iz akcije Misijonišča Groblje bi se razcvetel prvi slovenski samostojni misijon na Kitajskem, ki se je pripravljaj dolga leta in je že poganjal, pa je komunistična slana nežno stebelce tega “Baragovega kitajskega misijona” kruto zamorila. Osem duhovnikov-misijonarjev sinov sv. Vincencija Pavelskega (lazaristov) je že odšlo na Kitajsko in en misijonski brat z njimi! — Baragovo misijonišče v zamejstvu naj bi bilo nadaljevanje Grobelj vsaj v tujini, ko že v domovini danes in lep čas za misijone drugega domala ni mogoče storiti kot moliti in trpeti. Naj bi bilo v oporo vsem slovanskim misijonarjem na terenu, naj bi širilo veselje do misijonskega poklica, naj bi te poklice tudi vzgajalo in v misijone pošiljalo; naj bi, skratka, skrbelo, da slovenski narod v zamejstvu ne bo pozabil izpolnjevati misijonsko dolžnost! Najtežje bo pač to, kar je najpotrebnejše in najvažnejše: novi mi-

sijonski poklici, novi misijonarji. Vse težave in ovire so predvidene. A, kot pravi preizkušeno geslo: Začeti je treba, v tem je vsa skrivnost, tudi mi zaupamo, da bo Bog blagoslovil naša skupna prizadevanja in vzbudil v mladih dušah smisel za misijonski poklic, staršem in misijonskim delavcem pa možnosti, da jim ga pomagajo udeležiti. Skrbimo, da zibelka novih misijonarjev — Baragovo misijonišče — ne bo ostala prazna. . .

Novi sodelavec

O misijonskem poklicu piše tehtne članke, kakor jih o tem v slovenščini še nismo brali, naš sodelavec č. g. Karel Wolbang CM, ki že lep čas izhajajo in bodo še izhajali v vsaki številki na prvem mestu, hoteč s tem dati stvari poudarka. Božja Previdnost je pa "Katoliškim misijonom" in slovenski misijonski akciji pripravila še posebno lepo presenečenje: novega, nadvse vnetega in sposobnega sodelavca, ki smo njega prvi članek objavili že v prejšnji številki in v današnji z njegovim sodelovanjem nadaljujemo. Pod psevdonimom Branko Bohinc se skriva pač najboljši slovenski misijonski predavatelj in publicist, ki je že pred 15 leti bistveno sodeloval pri razcvetu misijonske akcije in bo zdaj gotovo dal ne le "Katoliškim misijonom", ampak tudi vsemu slovenskemu misijonskemu delu v zamejstvu nove svežine, novega zagona. Naš list ga toplo pozdravlja in se mu zahvaljuje za prekrasne sestavke, ki nam jih je že poslal, ter v imenu vseh bralcev prosi za vztrajno sodelovanje! Bog ga živi!

Družina Trapp — misijonska družina

Tisti od rojakov po svetu, ki kaj hodite v kino, gotovo niste zamudili

prilike, videti film o družini Trapp, ki so ga predvajali in ga predvajajo po celem svetu. Verjetno pa malokateri ve tole misijonsko zanimivost o današnjem življenju te družine: Trije otroci baronice Trapp so laični misijonarji na Novi Gvineji, ona sama pa potuje po svetu, zdaj po Evropi, in predava občudovalcem o zgodbi svoje družine, ki so jo v filmu tako občudovali, vse lepe dohodke teh predavanj pa obrne v korist misijonom! Kako svetel primer, kako vabljev zglede! Zamislimo se ob njem in se vprašajmo, ali se tudi mi tako živo zavedamo važnosti misijonskega poslanstva Cerkve in našega sodelovanja pri njem? Naša misijonska vne- ma bi morala rasti, kot raste misijonsko vprašanje: Kako pohiteti z razširitvijo Cerkve med vedno bolj razširjenim človeštvom, kaj storiti, da ne bo vse prepozno. . . Za katoliški svet bi moralo veljati glede misijonskega dela nekaj podobnega kakor pesnikov verz: Ne le, kar mora, kar more, mož je storiti dolžan!

Vzdrževanje domačih bogoslovcev

Eno najvažnejših poglavij sodobne misijonske akcije je gotovo vzgoja misijonarjev domačinov. Dežela za deželo zapira meje katoliškim blagovestnikom; kdo bo nadaljeval njihovo delo, ko stari pomro, novih pa od drugod ne bo? Le domači duhovniki in škofje! Zato danes Cerkev tako priporoča vernikom sodelovanje pri vzdrževanju domačih kandidatov. Pri nas, med Slovenci, je začel zlasti "oče slovenskega misijonstva", pok. dr. Lambert Ehrlich v okviru papeške misijonske "Družbe svetega apostola Petra za vzgojo domače duhovščine" zbirati sredstva za to veliko nalogo

misijonov. Tu v zamejstvu pa je krepko poprijel za to akcijo naš sodelavec č. g. Wolbang, kateremu je uspelo vzbuditi med rojaki v USA in Kanadi številne dobrotnike, ki po štiri leta in več vzdržujejo enega ali drugega domačega duhovniškega kandidata, z nemajhnimi žrtvami. Menda je že nad 20 mladih Kitajcev, Vietnamcev, Indijcev in črncev v semeniščih, ki se morejo pripravljati na duhovniški in misijonski poklic v svoji deželi prav s pomočjo slovenskih dobrotnikov. Zlasti ker zadnje čase nismo poslali domala nobenega slovenskega misijonarja v poganške dežele, pa vsaj tam pomagajmo vzgojiti čim več domačih duhovnikov - misijonarjev!

Sklad 1957

Navadno smo že v majski številki našega lista objavili poročilo o Skladu v pomoč slovenskim misijonarjem: koliko se je po vsem svetu nabralo in koliko in katerim misijonar-

jem se je poslalo. Morda je kak misijonar ali misijonski sodelavec že kar malo v skrbeh, ko letos te objave še ni — kaj se je neki zgodilo? Pa je stvar čisto preprosta: Sklad je kar lep, lepši kot katerikoli doslej; veliko denarja je bilo že med letom razposlanega v misijone; ostalega pa razpošljemo misijonarjem do srede julija. Končna razdelitev in objava bosta priobčeni v "Kat. misijonih" šele v avgustovi številki, ko namreč prejmemo pojasnila od glavnega sodelavca v USA, č. g. Wolbanka, glede nekaterih postavk, pojasnila, ki nam jih preje ni mogel poslati, ker se je kar cele mesece mudil na farnih misijonih med rojaki Severne Amerike. Naši dragi misijonarji po svetu torej le pričakujte v najbližji bodočnosti tako zaželjene dolarske čeke, požrtvovalni misijonski prijatelji in dobrotniki pa pridno zaupajte "Katoliškimi misijonom" nove, kar najbolj obilne darove, v čim večjo obogatitev Sklada 1958!

L. L. C.M.

BLAGOSLOVITEV BARAGOVEGA MISIJONISCA

Iz "Slovenske vasi", glasila slovenske skupnosti v Lanusu pri Buenos Airesu, ki ga izdajajo slovenski lazaristi iz Baragovega misijonišča, povzemamo sledeči izvleček popisa slovesnosti blagoslovitve novega središča slovenske misijonske akcije v zamejstvu.

Res je bilo lepo v nedeljo 25. maja v Slovenski vasi v Lanusu.

Prav za prav je bilo lepo že dan poprej, ko smo pripravljali vse potrebno za prireditev. Lahko rečemo, da je cela vas delala: gospodinje in

dekleta, ki so že preje s pomočjo fantov cel teden pletle vence, so tisto soboto pred vsem pekle potice in delale torte. Možje in fantje so dokončavali še nekatera dela v Misijonišču, ki so ga med tem drugi lepo okrasili, prav tako cerkev ter ves prostor med obema poslopjema in še naprej. Izravnali so tla v cerkvi in okrog cerkve ter Misijonišča, postavili klopi in miz dovolj, spravljali skupaj vse potrebno za postrežbo gostov, in ko se je znočilo, so še celo noč čuvali na mrazu vse skupaj pred nezaželenimi obiskovalci...

Zjutraj — kako krasen je napočil dan! — so bile že zgodaj maše v kapeli. Ko se je zdanilo, so zagrmeli močni strelji iz možnarja. Še zadnje priprave...

Malo pred pol deseto uro smo se zbrali v kapeli in od tam v slovesnem sprevedu prenesli kip Marije Kraljice na oltar v novi cerkvi, kjer ji je otroški zbor zapel v pozdrav tisto prelepo: Ko bi jaz zvonček bil... Ave Marija...

Med mašo vizitatorja g. Confortija CM, ki je tudi pridigal v kasteljanščini, je pel naš domači zbor argentinske in slovenske nabožne pesmi. Ta prva maša je bila namreč namenjena pred vsem argentinskim okoličanom, ki jih pa ni bilo veliko; je bilo pa toliko več vaščanov Slovenske vasi in tudi že gostov od drugod. Razdelilo se je veliko svetih obhajil.

Med tem so rojaki iz Velikega Buenos Airesa kar v grupah prihajali. Mnogo se jih je poslužilo ugodnosti prevoza z lanuške postaje v bližino Slovenske vasi z nalašč za to od nas najetim avtobusom. Prišel je tudi č. g. direktor Orehar in celotni pevski zbor Gallus.

Ob pol enajstih smo se zbrali med cerkvijo in misijoniščem pod Baragovim kipom in g. vizitator Conforti CM je ob asistenci č. g. Oreharja, č. g. dr. Gnidovca in č. g. dr. Žaklja ter našega g. vikarja blagoslovil Misijonišče in spregovoril nekaj lepih besed o namenu te nove ustanove. Č. g. Petek CM, naš vikar, se mu je zahvalil, kakor tudi vsem navzočim, sodelavcem in dobrotnikom, ter še od svoje strani opozoril na številne in vzvišene naloge Baragovega misijonišča in bodoče cerkve ob njem. Njegove besede so bile sledeče:

Dragi slovenski rojaki!

Iskreno pozdravljeni vsi, ki ste se odzvali našemu povabilu in prihiteli danes v tako velikem številu med nas!

Naše vikarijsko žegnanje, ki ga letos radi posebnih okoliščin obhajamo nedeljo pred praznikom Marije Kraljice, ima to pot še poseben značaj in poudarek. Pravkar smo blagoslovili Baragovo misijonišče in sedaj bomo prisostvovali sv. maši v prostoru in med dvigajočimi se zidovi bodoče Marijine cerkve.

Za redne razmere doma takle dogodek ne bi bil posebne važnosti in poudarka vreden. Toda za naše slovenske izseljenske razmere je pa današnji dan gotovo važen, ker je dokaz, da se slovenski rojak tudi v izseljenstvu zaveda svojih nalog in dolžnosti in da se ne ustraši težav in ovir, ki so združene z dosego visokih ciljev.

Blagoslovljeno je Baragovo misijonišče. Naj bi bilo skromen zunanji spomenik našemu svetniškemu škofu Baragi, postavljen v 90. obletnici njegove smrti. Ta hiša ne bo samo vikarijska in pozneje župnijska hiša za duhovnike, ki bodo imeli na skrbi versko življenje slovenskih rojakov in domačinov. Ima poleg tega še drug vzvišen cilj in namen: biti ognjišče in središče misijonske misli in ideje med slovenskimi izseljenci tu in po svetu. Še več: Želimo, da bi ta hiša postala vzgajališče novih misijonskih poklicev, novih misijonarjev, ki naj bi po vzvišenem vzgledu misijonarja škofa Barage ponesli Kristusa in njegov nauk tudi med druge.

Slovenski narod in slovenski človek sta vedno skozi vso svojo zgodovino izpovedovala globoko in sinov-

sko vdanost in češčenje do Nebeške Matere Marije. In tako je bilo tudi v begunstvu in je sedaj v izseljenstvu! Ta ljubezen do Marije nas je nagnila, da smo se odločili postaviti ji v tem izrednem njenem letu — ob 100 letnici prikazovanj v Lurdu — cerkev v Slovenski vasi v Lanusu. Naj bi bila cerkev Marije Kraljice, ki se gradi, dokaz in izraz ljubezni slovenskih rojakov do svoje Matere in Zaščitnice!

Porabim to priliko, da se v imenu slovenskih lazaristov iskreno in iz sreca zahvalim najprej vsem lanuškim rojakom, potem pa vsem ostalim dobrotnikom in misijonskim prijateljem po svetu, ki so nam v veliki meri omogočili, da smo se odločili za gradnjo Baragovega misijonišča in cerkve Marije Kraljice! Vsem se toпло priporočam še za nadaljno pomoč in oporo za dosego ciljev, ki smo si jih zastavili.

Zbor Gallus je v začetku in na koncu zapel po eno pesem, najprej misijonsko Tomčevo: Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji, potem pa Tomčevo prošnjo za Baragovo beatifikacijo: Gospod, ki si nam v Baragi podaril. Streli z možnarjev so slovesnost spet lepo podkrepili.

Nato smo šli v cerkev, kjer je ob petju Gallusa č. g. **Orehar** daroval sv. mašo in pridigal v slovenskem jeziku o nekdanjem, sedanjem in bodočem delovanju slovenskih lazaristov za božje kraljestvo med Slovenci in po svetu: nekdanj v Grobljah, zdaj v Lanusu... Spet obilo obhajil med mašo, nato Zahvalna pesem, darovanje za cerkev — in dopoldanski program je bil zaključen.

Po opoldanskem okrepcilu, ki so z njim postregli Lanuščani v raznih

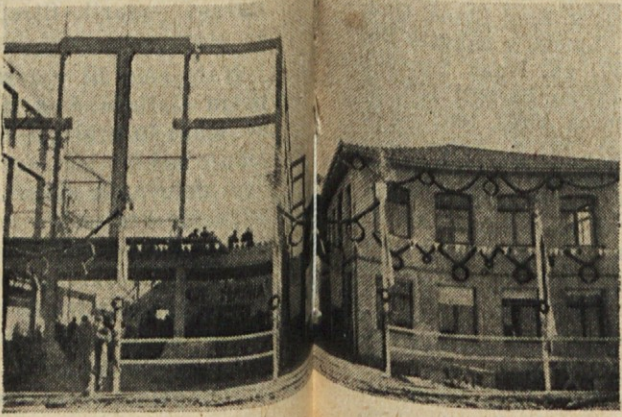
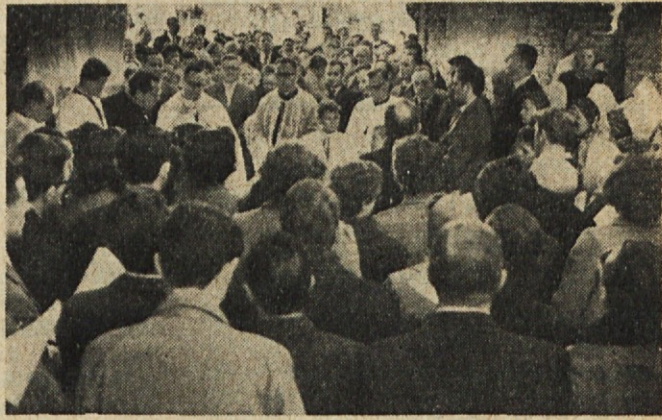
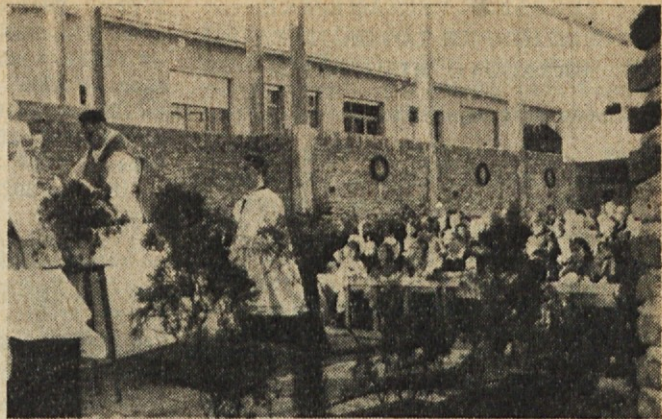
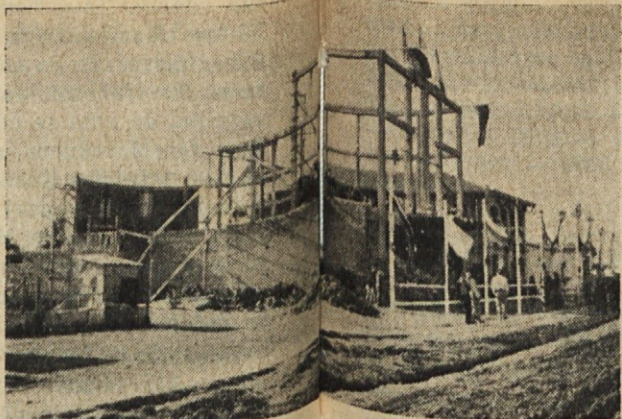
prostorih Misijonišča in okrog nje, ga, se je začel popoldanski spored.

Najprej ob 15. **Gallusov koncert Marijinih pesmi** v absidi nove cerkve ob številni udeležbi, da se je napolnil celo kor. Potem zadnja možnost za nakup srečk **vsezamejske loterije v prid Baragovemu misijonišču**. Ljudje so si v trumah ogledovali dobitke, ki so bili razstavljeni pred Černakovo hišo nasproti cerkve in so vzbujali veliko občudovanja in tihih, pa tudi glasno izraženih želja... Malo čez 17. uro **žrebanje**, ki se je precej zavleklo, da smo ga že v mraku zaključili. Še razdelitev dobitkov, nato pa večerna pobožnost, ki je bila pač nekaj edinstvenega:

Marijo so naši fantje spet vzeli z oltarja v kapeli in dvignili na svoje rame. V **dolgi procesiji** so Lanuščani, rojaki-gostje in to pot številni Argentinci z **bakljami v rokah** spremili Marijo v procesiji po Slovenski vasi tja med skrivnostno proti nebu se dvigajoče zidove nove cerkve, kjer je č. g. vikar ob številni asistenci bogoslovcev iz slovenskega semenišča v Adrogué pel **pete litanije Matere božje in dal blagoslov z Najsvetejšim**. Bilo je kot nekdanj v katakombah...

Niso še izzveneli zadnji spevi Marijine pesmi v cerkvi, ko je iznad nje švignila raketa in razsvetlila vse okolje. Sledile so ji še druge rakete in streli in najrazličnejši **umetni ognji**, ki so bajno razsvetljevali blagoslovljeno Baragovo misijonišče in cerkev, da smo simbolično doživljali Luč v temi. To je bil mogočen zaključek res lepega dneva blagoslovitve novega žarišča slovenske misijonske akcije...

L. L. C.M.

Prizori slovesnosti blagoslovitve Baragovega misijonišča v Lanusu: Pobožnost v božji cerkvi, blagoslovitveni obred, razstava dobitkov, večerna pobožnost. — (Foto Kocmur)

ZREBANJE VSEZAMEJSKE
MISIJONSKE LOTERIJE ZA
BARAGOVO MISLIJONIŠČE

Zadele so tele srečke:

0649 — 1810 — 2813 — 1632 — 2570
— 1481 — 0720 — 2689 — 1172 — 1442
— 2669 — 1237 — 2702 — 0794 —
2685 — 2792 — 2110 — 1821 — 2949
— 1642 — 1366 — 0471 — 0519 — 2079
— 1486 — 0710 — 2306 — 1794 —
2826 — 2005 — 1066 — 2675 — 0006 —
1716 — 1826 — 2863 — 1614 — 0627
— 1499 — 1862 — 2547 — 2746 —
2780 — 1385 — 1264 — 2390 — 0548 —
0559 — 2242 — 1156 — 1634 — 1998
— 1749 — 1605 — 0479 — 2883 — 2589
— 1795 — 1130 — 1822 — 1250 —
1360 — 1082 — 2690 — 1477 — 2658
— 1798 — 1739 — 0799 — 2554 —
2532 — 0656 — 1582 — 1553 — 0626 —

2772 — 2898 — 1960 — 0702 — 2546
— 1866 — 0153 — 2838 — 1769 — 1443
— 1173 — 0549 — 0731 — 1897 —
0542 — 2799 — 1738 — 2857 — 1904
— 1574 — 2460 — 0951 — 1785 — 2632
— 2705 — 1364 — 1723 — 1365 —
0814 — 2795 — 2694 — 0997 — 1983
— 1864 — 2928

Vsi, ki so kaj zadeli, naj se oglasio
na naslov: Katoliški misijoni, Montes de
Oca 320, Buenos Aires, Argentina in naj
prilože srečko, ki je zadela, ter sporoče
vse potrebno glede pošiljatve (po pošti
ali kako, na kateri naslov, itd.).

Vsem, ki ste kupili srečke, za drago-
ceni doprinos k tako lepo uspeli prire-
ditvi, zlasti pa Vam, slovenski misijonar-
ji, ki ste darovali toliko lepih dobitkov:
Iskreni Bog povrni!

Baragovo misijonišče

MISIJONSKI DAROVI

NOVI DAROVI ZA BARAGOVO MISLIJONIŠČE

Argentina (pesi): N. N., Buenos Ai-
res, 40; N. N., Lanus, 100; N. N., Lan-
us, ob priliki poroke, 450; ga. Ivanka
Šiler, Saavedra, v zahvalo Baragi, 300;
ga. Berčič Marija, Lanus, v zahvalo, 200;
ga. Marija Koprivnikar, Lanus, 75; g.
Franc Grbec, Lanus, 500; Družina Ur-
banija, Lanus, 500; č. g. svetnik A-
lojzij Košmerlj, Florida, 250; ga. Franc-
ka Boštjančič, Lanus, 200; g. Franc Go-
ljevšček, Lanus, 15; ga. Marija Goršič,
Buenos Aires, 85; gg. Božo in Marjan
Eiletz, v zahvalo Baragi za uslišanje,
200; g. Stane Jemec, Lanus, 130; g.
Jože Čampa, Lanus, 100; ga. Marija
Gorše, Lanus, 60; ga. Marija Kocjan-
čič, Lanus, 100; ga. Lojzka Rozman,
Lanus, v zahvalo Baragi za uslišanje v bo-
lezni, 500 in v dober namen, 500; ga.
Berčič Marija, Lanus, 100; g. Moder Ma-
tevič, Lomas de Mirador, 50; N. N., San
Justo, 100; N. N., San Justo, 100; N. N.,

San Justo, 50; g. Oberžan, San Martín,
v zahvalo Baragi, 100; Rev. Stanko
Skvarča, Luján, 100; g. Ceferin, Morón,
50; ga. Škerlj, Berazategui, v zahvalo
Baragi, 100; družina Lepoša, Lanus, 100;
g. Ignacij Pisk, Buenos Aires, 100; Ho-
man Bernarda, v zahvalo Baragi za o-
zdravljenje, 100; g. Malavašič Valentin,
Ramos Mejía, 500; g. Snoj Stane, Quil-
mes, 300; N. N., Lanus, v zahvalo Bar-
ragi za pomoč, 50; ga. Ivana Suhadol-
nik, Lanus, v zahvalo Baragi, 150; g.
Vinko Žitnik, Buenos Aires, 100; N. N.
(po č. g. Radošu), 10; g. Anton Zajc,
Lanus, v zahvalo Baragi za uslišanje v
bolezni, 1.000; N. N., ob zadetju dobit-
ka, 15; iz nabiralnika v kapeli Marije
Kraljice v Lanusu, 100; gdč. Ivanka Su-
hadolnik, Lanus, v zahvalo Baragi za
uslišanje, 500.

Od drugod: Č. g. V. Pipp, Avstrija,
114 pesov; č. g. dr. Gregorc, Gorica,
808 pesov; ga. Marjeta Ilija, Venezuela,
29 dol.; Mar. družba, V. Risorta, Trst

35.000 lir; gdč. Mara Kramarič, Trst, v spomin pokojnega brata kanonika Kramariča, 10.000 lir; g. Stanko Boljka CM, Ecuador, 20 dolarjev; g. Vrtačnik Alojz, Cleveland, 10 dolarjev; Rev. Janez Kopač CM, Toronto, za cerkev Marije Kraljice, 10 dolarjev; N. N., Švica, 400 pesov.

SKLAD ZA SLOV. MISIJONARJE

Argentina: Izkupiček Misijonske tombole v Mendoza, 1.404 pese; ga. Rezelj, ob zadetju tombole, 1.000; č. g. Vladimir Zmet, 150; N. N., Buenos Aires, 140; Pley Martin, Don Torcuato, 100; Kavčič (Polda), 20.

Gorica: Dekliška Marijina družba, 71.275 lir; N. N. družbenica, 30.000 lir; Milost Marija, 5.000 lir; N. N. družbenica, 500 lir.

Trst: Marijina družba, Via Risorta, za sestro Anico Miklavčič, 30.000 lir in 2 dolarja.

Toronto: Mr. John Hajdinjak, 1.25 dol. mr. Tony Plut, 5 dol.; mrs. Rozi Lesjak, 3 dol.; Martica Jamnik ob priliki prvega sv. obhajila, za zamorčke, 0.50 dol.

Avstralija: N. N., 100 funtov.

DAROVI IN ZAHVALE BARAGI (v Argentini)

N. N., po gdč. Malavašičevi, za beatifikacijo, 600 pesov; Bajda Jože (Mendoza), 200; Ustar Franc, v zahvalo za uslišanje, 200; "V zahvalo škofu Baragi za pomoč v veliki stiski, pošiljam za Baragovo beatifikacijo \$ 200. - N. N."; Ziherl Jože (San Martín), 100; N. N.,

Baragi v zahvalo za dve uslišani prošnji, 100; Jereb Janez, v zahvalo, za Baragovo beatifikacijo, 100; dar neke uboge vdove, 5 pesov; ga. Slavka Zajc, Lanus, za Baragovo beatifikacijo, 70 pesov.

RAZNO

SPLOŠNO ZA MISIJONE: N. N. (Švica), 9 dol.; N. N. (Buenos Aires), 200 pesov; č. g. Zmet, 100; N. N. (San Justo), 100; N. N., po g. Tomaževiču, 100; N. N., po g. Francetu Urbaniji, 100; Lucija Kukovič (Pineyro), 50; ga. Koprivnikar (Lanus), 50; Zakrajšek Janko, 20; Marjan Pirc (Tigre), 26. — Mendoza: Heinrihar Dominik, 60; N. N., 50; Preložnik Vinko, 30 in N. N., 15 pesov. — Lazar Marija (Buenos Aires), 10 pesov.

Avstrija: Rojaki iz taborišča Spittal po č. g. Miklavčiču, 94 šilingov.

Kanada: Mr. Franc in Marija Lajner (Midland), 2 dol.; Mrs. R. Lesiak, 1 dol.

TISKOVNI SKLAD: Prevzv. g. škof dr. Gregorij Rožman, 600 pesov; č. g. Andrej Križman (Ecuador), 150; ga. Frančiška Reja (Buenos Aires) 5 in Tone Likozar 20 pesov.

ZNAMKE: M. Kramar (Toronto); Marjan Pirc (Tigre); č. g. Koman Boris in N. N. po g. Pavletu Homanu več kilogramov; č. s. Libija Krek.

POPRAVEK: V aprilski številki je pri "Nadpovprečnem sodelovanju" bilo natisnjeno: N. N. (vse). Namesto tega beri: *Družina Bidovec (vse)*, *Ivan Selan (vse)*; to se pravi, dva prispevka po 200 pesov za glavni dobitek letošnje Vele-tombole.

VSEM DAROVALCEM
TISOČKRAT BOG POVRNI!

P R V I K O R A K I

(Nadaljevanje)

RAZVALINE

Še eno značilnost ima Rim, a jo opaziš šele, ko prideš na mesta starega Rima. To so razvaline.

Forum Romanum. Imel sem sijajnega vodnika, sobrata arheologa. Z iznajdljivo spretnostjo me je vodil od groba Romula do veličastne Dioklecijanove palače. Oživali so spomini šolskih dni. Stara rimska zgodovina diha iz ruševin. V duhu gledaš, kako se zbirajo senatorji v posvetovalnico, svojo poslansko zbornico. Poslušaj ljudi, ki se zbirajo na mogočnem trgu, obdanem od dveh svetih cest. Obkrožajo jih veličastne bazilike, krasijo elegantni stebri. Dom vestalk, njih tempelj, potem zmagoslavna pot v mogočno, nad vsem drugim kräljujočo stavbo, prav pred vladarski prestol.

Bil je sam marmor, sama lepota na tleh, na zidovih, na stropu... Zdaj je pa vse le še spomin na minule dni. Že poganski vladarji sami so pokopali slavo krvoloka Nerona. Sebi so postavili spomenike, ki pa so bili zasuti in jih je šele radovednost sodobnega človeka spet izkopala iz pozabe. Propadlo je mogočno cesarstvo. Na njegovih razvalinah pa je zaživela sveta Cerkev.

Cerkev sv. Klementa. Nam Slovencem je posebno draga, ker sta bila tu slovanska apostola sv. Ciril in Metod. In po vsej verjetnosti je v kripti Cirilov grob. Škoda, da tako zapuščen. Pokleknil sem nanj in prosil za slovanske narode, da bi zadihali v svobodi in edinosti vere in ljubezni. Morda prav zdaj komunistična doba čisti slovanske narode in jih pripravlja za uro zedinjenja, za uro vstajenja in za tisto uro, ki jo je napovedal Dostojevski in toliki veliki Rusi, ko bo zasijala svetu luč čistega krščanstva prav iz slovanskega Vzhoda. V plamenih revolucije gori vsa navlaka zemskosti in človeškosti, in izpod pepela bo morda zasijal Kristusov obraz res tako čist in nepopačen, kakor sta ga želela Dostojevski in Solovjev.

Torej cerkev sv. Klementa. Zgovorna priča treh dob: stare poganske, ker na dnu leži Mitrov tempelj, stare krščanske z baziliko iz 4. stoletja, s freskami o sv. Klementu in znane freske prenosa trupla sv. Cirila iz Vatikana v cerkev sv. Klementa. Nad temi ostalinami pa se dviga sedanja cerkev, ki je bila postavljena v začetku 12. stoletja.

To je Rim v razvalinah. Od vsega je ostal spomin. Živa še danes pa je na teh razvalinah katoliška Cerkev. Ni Cerkev rušila in potem postavila. Cerkev je ohranjala. Kot simbol tega so vatikanski muzeji. Cerkev se je zakoreninila v tedanjo kulturo. Bila je poganska kultura. In moč krščanstva je dosegla to, da je poganski imperij od sebe razpadel, kultura pa je bila posvečena in dvignjena do veličastnih vrhuncev kot so Michelangelo, Dante, Bramante in drugi velikani.

Misijonska miselnost se povrača v stare čase. Danes Cerkev bridko obžaluje, če je tu in tam zapustila od apostolov začrtano pot. Ne rušite kultur! Presadite Cerkev v narode, naj bodo še toliko poganski. Ne vsiljujte svoje kulture, prinesite stari kulturi samo Kristusovo resnico in ljubezen! Kar ne more živeti v tej resnici in ljubezni, bo samo propadlo, vse drugo pa bo ostalo in se oplemenitilo.

Kar danes opisujejo debele knjige o tako imenovani akomodaciji ali slovensko: prilagoditvi, to so brez debelih knjig pokazali apostoli in prve dobe krščanstva. Zato so brez revolucije ustvarili največjo revolucijo, o kateri pričajo spomeniki Rima, vsak kamen, vsak zid, vsak steber. Rimske razvaline dokazujejo, da je Cerkev v sebi tako močna, da ob njej propade vse, kar se ne more vrasti v njeno življenje.

In to je danes osnovno vprašanje misijonskega dela: zasaditi Cerkev v že dane kulture. To pa napraviti tako živo in močno, da nam ni treba imeti strahu za bodočnost, četudi so te kulture še poganske.

MISIJONSKA KNJIŽNICA

Na španskem trgu kraljuje Brezmadežna. Greš malo naprej in zaviješ v zastarelo poslopje nekdanjega zavoda Propagande. Strah ima človek, da bo v tako stari stavbi našel le zastarele stvari.

Pot me je vodila v drugo nadstropje. Poleg misijonskih družb, ki imajo tu svoje središče, je v tem nadstropju za misijonstvo prevažna ustanova: misijonska knjižnica.

Prostor res ni lep. Kdor je videl vatikansko knjižnico, bi se lahko pohujševal. A knjižnica je in kakšna knjižnica! Vse je posvečeno samo misijonskemu vprašanju. Soba za sobo, polica ob polici. Kratko povedano: tu je zbranih okrog 80.000 knjig misijonske vsebine. Sem prihaja redno 500 misijonskih listov. Tu se stekajo iz vsega sveta listi in knjige misijonske vsebine.

Ravnatelja p. Dindigerja nisem videl. Pač pa mi je ljubeznivo pomagal njegov sobrat p. Rommerskirchen. Ta dva in pa mlajša moč, p. Kowalsky, vsi trije Marijini oblati, urejajo knjižnico. Njihovo delo je res naporno in težko je razumeti, kako silno važno za vse nadaljnje misijonsko delo.

Ko sem hotel zvedeti za nekaj knjig, ki so izšle v obdobju trinajstih let, v katerem nisem mogel prav nič pridobiti v nobeni stvari, tako tudi ne v misijonski vedi, me je p. Rommerskirchen preprosto peljal k polici, kjer je zbrano v debelih knjigah slovstvo vsega sveta. Bralci "Katoliških misijonov" že poznajo to veliko zbirko "Bibliotheca Missionum", ki jo je začel zbirati p. Streit O.M.I., član istega reda, kot sedanji delavci.

Ko se je pretrgala moja vez s svetom, je bilo izdanih 13 zvezkov. Danes jih je 21. In kakšni zvezki! Najmanjši ima 700 strani, večji čez 1000, da j tudi čez 1400.

Prelistavam. Ni to roman. To je knjiga, kjer črpajo misijonski učenjaki. Druga za drugo so z vsemi knjižnimi podatki našete knjige misijonske vsebine, ki so v posameznih deželah izšle. Zadnja letnica je 1909. Kajti odločili so se, da bodo preteklo slovstvo zbrali v teh mogočnih knjigah le do tega leta. Od leta 1909 dalje pa naj bi izhajali za vsako leto posebej zvezki, ki bodo navajali vse na novo izišle misijonske knjige in liste. V vsakem takem zvezku je čez tisoč zapovrstnih števil. Pod vsako številko je naznačena knjiga ali pa prav važen članek oz. razprava.

En dan sem sedel samo pri pregledovanju zadnjih let. Koliko novega je izšlo. Nove revije, strokovno znanstvene in poljudne. Nove knjige vsakovrstne vsebine: zgodovina misijonstva, pregledi celotni in iz posameznih dežel; moderna vprašanja iz misijonov samih, n. pr. socialno, šolstvo, zdravstvo; pa tudi moderna vprašanja iz zaledja, zlasti vprašanje sodelovanja laikov, ki je posebno po drugi vojni postalo tako važno, da se o njem pišejo obsežne knjige.

TEMELJI

Med vsem me je za začetek zanimalo predvsem to, kako je z misijonsko miselno utemeljitvijo. Ali smo slovensko misijonsko vzgojo zastavili prav ali ne? Kako se je preborila osnovna misel, ki daje svojski razlog misijonstvu in misijonski znanosti, to je: Zasajanje Cerkve?

Vzradostilo se mi je oko. Prav o tem so napisane najbolj debele in tehtne knjige. Ne samo v nemščini kot nekoč pod imenom očeta misijonske znanosti Schmidlina. Ne samo v francoščini pod imenom p. Charlesa. O tem osrednjem vprašanju pišejo največji strokovnjaki: Holandci, Belgijci, Italijani, Francozi, Nemci in Španci. Da, številne so tudi knjige v angleščini. Saj poleg Rima so znanstvena misijonska središča še v Nijmegenu v Holandiji, Ottawi v Kanadi, Fribourgu v Švici, Münstru v Nemčiji. Poleg teh institutov pa je dolga vrsta znanstvenikov, ki so zbrani okoli posameznih revij in misijonskih podjetij, kot n. pr. v Louvainu v Belgiji, v Lilleu v Franciji, na Dunaju, v Betlehemu v Švici, itd.

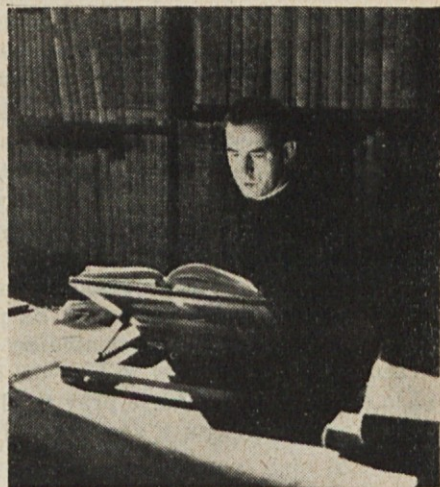
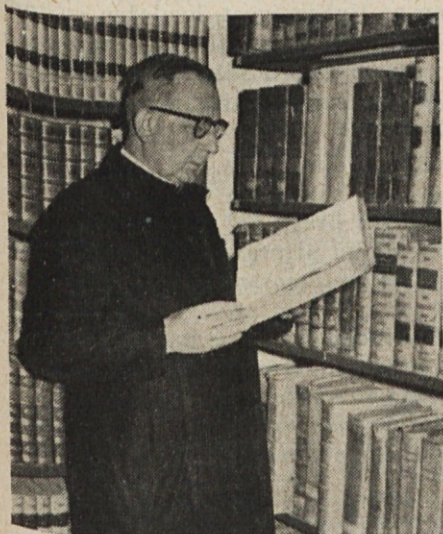
Misijonski učenjaki so dosegli, da je misijonska veda uvrščena med druge vede, je njim enakopravna in sama v sebi tako velika, da je treba zanjo vse znanstvene resnosti.

Prav za prav hiter razvoj. Ko je Schmidlin napisal svojo prvo misijonologijo, še zelo pod vplivom protestanta Warnecka, je bila to za katoličane novost in še dolgo mnogim — tudi misijonskim delavcem — nepotrebno zlo. Kajti treba je le gorečnosti in iznajdljivosti, tako so mislili. Debele knjige ne koristijo nič.

Usodna zmota, ki je rodila že toliko gorja v misijonskem delu. Ko se je Schmidlinu pridružil p. Streit s svojim temeljnim delom in so potem Grentrup, Charles in drugi izmotali iz začetnih poizkusov in tipanj jedrno vprašanje, je postala pozorna Sveta stolica. Že Benedikt XV. je ukazal, da

Misijonska knjižnica v Rimu. Glavna dvorana, ki vsebuje pred vsem splošno cerkveno zgodovino in dela o kanonskem pravu. — Spodaj glavna dva sodelavca: Levo p. Rommerskirchen O.M.I., ravnatelj, in desno podravnatelj p. Kowalsky O.M.I.

se ustanovi zavod Propagande, kjer se bodo izšolali v vseh smereh bodoči delavci v misijonih. Odločni Pij XI. je ustanovil leta 1932 misijonski institut. Že leta 1931 je dal podporo pionirjem misijonske znanosti z besedami, da je misionologija "posebna bogoslovna veda".

Pij XII. pa je v svoji okrožnici "Oznanjevalci evangelija" priporočil misijonski študij vsem sodelavcem pri misijonstvu.

Pogumni prefekt Propagande Van Rossum je slutil moč misijonske znanosti in njen pomen in nujnost za misijonsko delo. Zato je dajal ne samo podporo, ampak celo pobudo. Leta 1923, ko se je misijonska znanost še borila za svoj obstoj, je zapisal: "Misijonska znanost mora biti zanesljiva in trdna podlaga, na kateri bo slonelo vse misijonsko delo, pa tudi organizacije, ki to delo vodijo in podpirajo."

Sedanost potrjuje te besede. Uveljavile so se in uspele so tiste skupine delavcev, ki so na zdrave študijske temelje postavile svoje delo. Če danes za vsako poslanstvo čas terja temeljite priprave in znanstvenih raziskav, kako ne bi bilo tega treba za največje in najbolj odgovorno poslanstvo na svetu.

Po trinajstih letih sem z veseljem ugotovil dve resnici. Misijonska znanost je osrednje vprašanje, na katerega smo postavili tudi slovensko misijonsko vzgojo zlasti med dijaštvom, poglobila, razširila in utrdila. Pokazalo pa se je, da se vprašanja večajo in večajo. Tisti začetni program, ki ga je podal Schmidlin, je v obrisih sicer ostal, a se je razširil do neverjetnih širin. Tako mlada znanost, ki si je priborila svoj obstoj in svojo popolno pravico, da stoji ob drugih znanostih, stopa v novo razdobje. Temelji so postavljeni. Zdaj se na njih šele pričinja pravo, pa trdo in obsežno delo. Čimbolj se širi krog spoznanja, tembolj se širi tudi krog neznanja. In že to dejstvo dokazuje, kako je bila misionologija potrebna.

Hvaležen sem bil p. Rommerskirchnu za ljubeznivost, hvaležen pa tudi knjižnici, ki mi je ob prvem srečanju nudila ta razveseljiva spoznanja. Le škoda, da sem brez denarja in ne bom mogel kupiti niti najpotrebnejših knjig, ki bi jih potrebovali, da se bo mogla uspešno nadaljevati tudi v našem slovenskem zamejstvu zdrava misijonska vzgoja.

Domovina molči in trpi. Tja ne prodro ta spoznanja. Zato moramo toliko bolj mi misliti na to, da gremo v svojem katolištvu v nova dognanja. Čas sam to zahteva. Stiska, ki jo čuti sv. Cerkev prav pred misijonskim vprašanjem, terja od nje, da se čim hitreje poglobi in pripravi. To naj posreduje prav misijonska znanost. In če s Cerkvijo čutimo, moramo na pristne temelje postaviti tudi to delo.

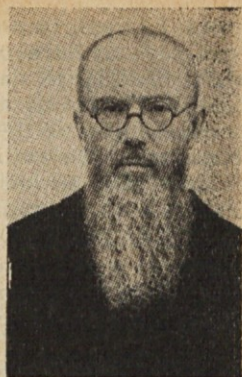
Mladina, kje si? Najbistrejši in najidealnejši fantje se morajo posvetiti temu vprašanju. Ne gre za to, da preživimo leta izgnanstva; gre za to, da sijajno priložnost, ki jo imamo za svetovno razgledanost, uporabimo in se vržemo z vsemi silami v boj, da bo Cerkev vsajena v vse narode. Kajti naša odgovorna naloga je prav ta, da prispevamo k vtlešenju skrivnostnega Kristusovega Telesa v vseh narodih.

Branko Bohinc

MAKSIMILIJAN KOLBE

NORČEK NAŠE LJUBE GOSPE

Privedil RUDA JURČEC

IV.

Življenje v Rimu je bilo v začetku brez posebnih dogodkov. Redno je pisal pisma svoji materi na Poljsko, vendar je izredno značilno, da je v pismih enostaven, skoraj brez fantazije. Ko jih zdaj prebirajo, ugotavljajo, da je br. Maksimilijan živel v Rimu in ni gledal okoli sebe.

Dan je bil dnevu podoben in vse je bilo v redu, ker je opravljal točno in pridno svoje dnevne dolžnosti. Živel je kot drugi okoli njega, vendar je med sošolci užival sloves, da živi kot svetnik. Samo enkrat, bilo je ob prvem božiču, ki ga je preživel v Rimu, je v pismu materi prodrlo na dan, kaj je bilo v njem. Materi je pisal: "...ne želim Vam zdravja, ne želim Vam zadovoljstva, želim Vam, da bi vedno izpolnjevali božjo voljo in bili vedno srečni v zavesti, da jo izpolnjujete".

Večno mesto je bilo polno zanimivosti, ki so razplamtevale notranje in zunanje življenje. Br. Maksimilijan je znal samo popisovati, ni pa krenil v globino. Kakor da bi bilo vsem Poljakom dano samo eno: znati popisovati, nikdar pa razkrivati, koliko je bilo notranjih muk in odmevov. Poljak raje skriva v sebi, kar ga muči.

Prva Velika noč je bila zanj posebno doživetje. Hodil je v baziliko sv. Petra in tam sledil obredom. Bil je v cerkvi, ko so dvignili Veronikin prt in ga pokazali vernikom. Hitro je zaprosil tovariša ob sebi, da mu je posodil naočnike: "Da, vidim, vidim jih, poteze našega Gospoda Jezusa Kristusa", je vzkliknil zanešeno.

Srečanje z Marijo je bilo kmalu za tem. Br. Maksimilijan je nevarno zbolel. Prst na nogi se je začel gnojiti in kost je že bila načeta. Zdravnik je zmajeval z glavo in že odredil, da bo počakal še en dan; če naslednji dan ne bo boljše, bo moral izvesti operacijo in prst bo šel.

Rektor zavoda je prišel br. Maksimilijana obiskat in mu svetoval, da naj ne pristane na operacijo. Naj poskusi drugače. Br. Maksimilijan je pozneje sam popisal ves dogodek:

"Pater rektor zavoda je prišel k meni in mi pripovedoval, da je enako zbolel, ko je bil 12 let star. Zdravnik je govoril, da že gnoji kost in da je zastrupljen že tolikšno, da bo naslednji dan izvedel operacijo, če ne, bo morala iti kar cela noga. Materi so svetovali za tem, da naj seže še po skrajnem sredstvu. Zvečer je prišla k otroku, rano odvila in odstranila obložke ter lepo očistila razbolelo odprtino. Nato je rano umila z vodo iz Lurda in dala na boleče mesto obliž, namočen z isto sveto vodo. Že več noči bolnik

skoraj ni spal, to noč pa je takoj zaspal. Ko se je zjutraj prebudil, je bila rana zdrava. Zdravnik je prišel in čudežno ozdravljenje zanikal, ker je bil ateist. Govoril je, da se je kost osvobodila vnetja in da je nastopil preobrat bolezni. Naslednji dan je iz rane prišla kost, ki je bila vsa preperela od gnilobe. Zdravnik je verjel in proglasil ozdravljenje za čudežno. Na mojem domu smo vsi slavili čudež in se zahvaljevali Mariji, zdravnik sam se nam je pridružil, se spreobrnil in dal velik del svojega premoženja za novo cerkev, ki jo je gradil s svojim denarjem.

Isti večer smo z mojo rano storili isto. Položili smo obliž z vodo iz Lurda na prst in zjutraj je bila noga zdrava. Marija nas je uslišala in bil sem zdrav, vesel sem bil jaz in tudi zdravnik. Marija je dejansko pomagala in vsi smo se ji srečni zahvaljevali!"

V pismu navaja br. Maksimilijan ves čas, da je pomagala "Matka božja" in slavil je poslej Njo s poljskim imenom "Nepokalana — Brezmadežna".

Marija je podelila milost ozdravljenja! Kolikere so morale biti milosti, ki jih je izprosila obdarovancu za njegovo dušo in njegovo notranje življenje, to je vedel samo on.

Prva velika milost, tako je zapisal, je bila, da je dne 1. novembra 1914 položil večne obljube. Ta dan pomeni pri njem začetek hoje navzgor in nič več ga ne bo zadržalo na tej poti.

Ob izbruhu svetovne vojne v letu 1914 so morali vsi gojenci, ki niso bili Italijani, zapustiti Rim. Br. Maksimilijan je imel ruski potni list in je moral oditi na ozemlje republike San Marino. Vendar je tam ostal le nekaj tednov, nakar se je lahko spet vrnil v večno mesto. V zavodu sv. Teodorja, kjer so bili minoritski novinci, se ni mnogo spremenilo. Le rektor zavoda p. Ignudi je večkrat kot poprej zahajal v Vatikan in se tam shajal s papežem Pijem X., s katerim sta bila osebna prijatelja. Gojencem je rad pripovedoval, kaj mu je sv. oče razlagal, zlasti je navajal, koliko sv. oče zaradi strahot vojne trpi.

Vojna vihra je pretresala Rim, dasi Italija še ni bila v vojni. Sv. oče je bil oče vseh vernikov in bolečina, ki jo je moral prenašati, je bila pretežka. Svet se je delil v dva tabora, v svet, ki so ga nekateri ljubili, in v svet, ki so ga sovražili. Br. Maksimilijan je moral opazati, da se val sovraštva ni ustavljal niti pred srci duhovnikov.

Veliko je ta čas molil in se zatekal k Mariji, svoji Zaščitnici. Sam je bil poln vojaških darov, zavedal se je, kaj so poljski vojaki dosegali na bojiščih, ko so reševali poljsko kraljestvo, ki je bilo vedno nazivano Marijino kraljestvo. Ko je bil dijak v Lvovu, je sestavljal strateške načrte za obrambo mesta, tega levjega mesta poljske zgodovine. Ni bil čustven, njegova matematična nadarjenost ga je navajala k suhemu razumarstvu. Zaradi naraščanja sovraštva v svetu je gradil v sebi sestave, kako zgraditi zid proti temu največjemu zlu človeštva. Kakor postavljajo generali svoje vojake na fronto, kakor grade utrdbe in iščejo vedno nova sredstva za doseg zmag, tako bi morali kristjani v sebi vežbati vojake, graditi utrdbe in iskati vedno novih sredstev za zmago ljubezni med ljudmi in narodi. Marija mu je pokazala dva venca, k Njej se bo zatekal in iskal rešitve in navdihov. Tovariši so ga pogosto videli klečati v zavodski kapeli pred Marijo in moliti... Ni samo molil: pozneje je razložil, kako je premišljeval pri Mariji o načrtih za pomoč človeštvu. Pomoč je bila pri Mariji in rešitev je bila pri Mariji in Njenem Sinu.

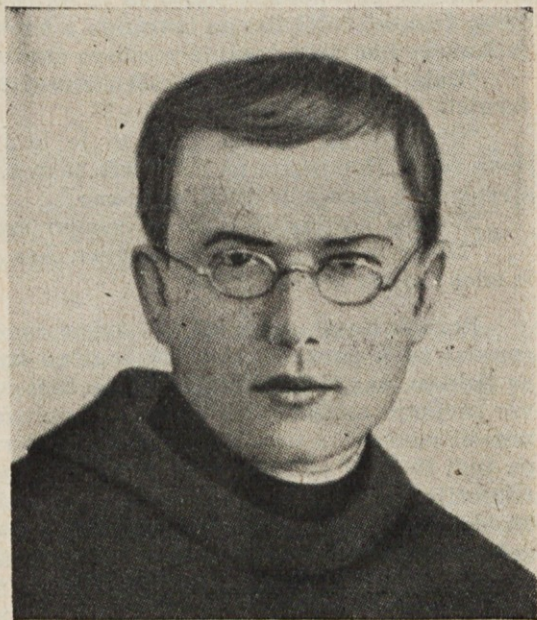
Br. Maksimilijan je slutil, da je na pravi poti. Toda kaj postaviti kot orožje, kaj kot sredstvo. Bilo je malo, bilo je mnogo, kar je odkril — bilo je vse. Marija je kot Mati Kristusova **Srednica** vseh milosti. Frančiškani so skozi stoletja bili oznanjevalci Marijinega Brezmadežnega spočetja. V Mariji je vse, kar more človeštvo postaviti proti zlu. Toda o Mariji ni mogoče črpati iz knjig, iskati tam sredstev in utrdb. To je sicer potrebno, toda o Mariji se bo človeštvo največ naučilo samo v molitvi. Molitev posreduje več modrosti kot pa vse znanosti tega sveta. V molitvi je mreža, je vojska, so utrdbe in so sredstva za vojsko človeštva proti vojski in njenim strahotam.

Vojsko molitve, vedne in vztrajne molitve je snoval v svojih razmišljanjih, molitvah pred Marijo. Pogosto je pri tem čutil, kako je šibak, da le malo zmore sam ali celo nič. Kakor ima general poleg sebe cel štab, tako mora imeti vernik ob sebi pomočnike, da more s svojo vojsko prodrati. Svoj štab je sestavljal iz vrste svetnikov in svetnic; z njimi se je posvetoval, kako fronto razširiti, kako sovražnika prisiliti k umiku in porazu. Terezija iz Lisieuxa takrat še ni bila svetnica. Br. Maksimilijan se je obrnil k njej z molitvijo in jo vključil v svoj štab. Obljubil ji je, da bo molil za njeno čast na oltarja, ako mu tudi ona obljubi sodelovanje v njegovih naporih in v obleganju božje milosti. Boril se je s sredstvi molitve, samozatajevanja in s prejemanjem zakramentov.

Prva svetovna vojna je postajala za br. Maksimilijana velika šola za vse njegovo bodoče delovanje. Naučil se je posebne strategije, ko je razpredal in gradil mrežo molitve. Sicer je govoril le redko, kadar pa je, takrat je ognjevitost razlagal svoje zamisli in užigal tako, da so mu mnogi sledili. Dasi je bil zagovornik misli, da "se o Mariji vernik več nauči v molitvi kot pa v vseh knjigah", knjig nikakor ni zamenjarjal. Gregoriana je bila stroga univerza in je od slušateljev mnogo zahtevala. Br. Maksimilijan je bil ponos svojega zavoda in reda; vse izpite je opravljal z odliko.

Gradil je svojo fronto in jo utrjeval in ko je menil, da je na pravi poti in se njegova fronta strateško pravilno razvija, ga je zagrabila huda preizkušnja.

(Sledi.)

iP. Maksimilijan Kolbe kot petindvajsetletnik...

VESELE IN ŽALOSTNE S PODRŽAJEVEGA MISIJONA

Piše p. Stanko Poderžaj S.J., Čandernagore, Indija (Z Bengalskih poljan)

Če v zgodnji jeseni obiščete bengalsko družino, se boste ustavili pred belimi risarijami po podu: čudovito skladni geometrični, cvetlični in drugi liki se zde kot razprte, dragocene čipke. Bengalci jih zarišejo s kredo ali z apnom. Čemu? Odgovor je zapisal neki bengalski dnevnik na prvi letošnji jesenski praznik: "V naše domove je stopila M a t i, žena boga Šive, ki ga je zemljanom na devet načinov razodela. Mati je poosebljena moč veselja, vse-mogočna žena, poosebljeni bog... Stopila bo na risano preprogo pri vratih. Šla bo po nji na ovenčani prestol, hodila bo po hiši..."

Risarije obenem predstavljajo njene stopinje, simbolizirajo njen blagoslov. Da bo ta obilnejši, ji na prag postavljajo jedi in novce. Mnoge matere vso noč ne zatisnejo oči, ker jih menda boginja tisto noč preskuša, če so njene vnete častilke, ko sredi noči potrka na hišne dveri... Blagor jim, če jih bo našla čuječe!

Osebnostno mislim, da je to bengalsko božanstvo bolj misel, ideja, ki jo odenejo v zunanji lik. Kot nekakšna velikanska samoprevara, ki se giblje ob robu stvarnosti.

Z bivšim upraviteljem čandernagorskega mesta sva se vozila v Kalkuto. Povabil me je s seboj z željo, da bi na poti govorila o — veri. Ni mi bilo treba dvakrat reči! Ravno takrat je bil mimo velik indijski praznik, ko so velikanske like neke boginje vozili po mestu. Kar naravnost sem se ga lotil:

"Kako vendar vi kot izobraženec verjamete te stvari? Ali pa menda res verujete v vse te bogove in božice?"

"Oh", me je zavrnil, "vse to je le izrodek naše domišljije. Bog je samo eden! Domišljija pa ga obleče tako ali tako. Tako se tudi temu Edinstvenemu v raznih oblikah klanjamo."

"Večina preprostih ljudi pa vendar malikuje."

"Nikar ne mislite, da je to prav. Res je le to, kar sem dejal: Bog je le eden!" je še enkrat pribil.

Razpravljanje s hindom je, kakor če z roko zgrabiš jeguljo. Zadaj in spredaj se ti izmakne. Govoriš, logično izpelješ do kraja, misliš si, da si na trdnem, kar ti nasprotnik nekako tudi prizna, greš naprej, pa ti nenada vse prejšnje zanika... Če pa ga uženeš, ima koj izgovor pri roki: Nisem zadosti poučen, ta in ta bi ti pa vedel kaj reči... Tako se izmuznejo neuki, pa tudi tisti, ki so bolj učeni. Včasih te speljejo na spolzko pot hindujske filozofije, ki je čez in čez pomešana z izrodki bajeslovja. Zdaj si lahko kar 99 odstotno prepričan, da boš pod plazom podatkov iz vseh mogočih in nemo-gočih bajeslovnih storij omagal. Nasprotnik storije dobro pozna, ti pa ne. Ali pa ti bo začel s citati v sanskritu... To pa je samo nov dokaz, kako temeljito in obsežno znanje potrebuje misijonar. Dokazuje pa nam tudi, da

s samim razmišljanjem in razpravami ne bodo našli v Bengalčevo srce. Konec koncev pri izpreobrnjenju slednjič vedno govori le srce, ne pa razum. Vse skupaj je čudež milosti. Edino milost lahko "kamen" razuma in volje pretopi v mehko živo, utripajočega srca...

Zato pa: molimo! Molíte! Ne denar, ki je tudi potreben; tudi ne katekizem sam po sebi, ki je prav gotovo nujna podlaga. Le velikanski tokovi milosti bodo preobrazili Indijo in ji pokazali Njega, ki nam ga je v umrjivi podobi rodila edino prava Božja Mati. Ko bo Marija z božjim Detetom v naročju prestopila prag Bengalčevega doma, bo umetne risarije na podu zbrisal sijaj njene nadzemske Luči.

*

Zdaj pa nekaj ZABAVNIH:

"Verski pisker", tako Bengalci dobesedno pravijo stavki. Le kje so ta izraz pobrali? Verski lonec pomeni Bengalcu najprej posoda s "sveto" vodo. Nekaj podobnega kot naš kropivček. Takle lonec Gangesove vode dajejo hindi skoz cel mesec v letu vsak dan bramínu skupno z različnimi jedili. — Verski lonec pomeni lahko tudi lonec vode, krog katerega se nabere gruča ljudi in se ob njem slovesno zaveže za kakšno podvzetje. V zadnjem pomenu pa je verski lonec tudi medsebojna zaobljuba, da se bodo vzdržali od dela — tedaj stavka. Pa recite, če niso Indijci duhoviti?

*

"Ni vam z rožami poslano..." mi je pisala pobožna prijateljska duša. Morda pa le! Za velik praznik mi je eden najuglednejših meščanov poslal čudovit šopek prekrasnih rož za oltar... Nek šolarček mi vsak dan prinese šopek dišečega cvetja... Peljem se s kolesom, pa priteče za menoj profesorski sin (ker sta mu oče in mati profesorja) in mi potisne v roko — rožo: "Tole je za vas...". Boste še rekli, da mi ni z rožami poslano?

*

Mrliče nosijo katoličani čez mesto kar na ramah. Oni dan so se po stari navadi naši katoliški pogrebci že pred pogrebom pošteno napili. Ko sem jih potem pošteno prijel, se drugič niso napili prej, marveč šele po pogrebu, ko sem šel s pokopališča. Kapljico so na skrivaj prinesli kar v mehu... Pa jim pridigaj potem, tem "katoliškim poganom"!...

*

Pri mojih misijonskih potih mi daje korajžo bengalski pregovor, ki pravi: Uspešna ti bo pot, če šakala srečaš. — No, ko kolesarim po gosto zaraščenih mestnih ulicah, celo pred cerkvijo mi včasih ponoči vriščiijo... po promenadi ob Gangesu mi križajo pot... Bo uspeh, bo...!

BI ALI... NE BI?

Dve leti se že skoraj pomišljam: bi — ne bi... Marjetic sicer nisem še vpraševal, kot takrat ko smo po poljih in travnikih peš romali na ljubljansko Dobravo, trgali poljsko cvetje in žvečili kislico. Indija, vsaj moj kos dežele, te romantike ne pozna! Če kam greš, se moraš skrivati pred

soncem. Kdor le zmore, zleze na z volovsko vprego na dve veliki kolesi in ga potem tista predpotopna dvokolesnica in nje grbasta pripraga po polževo peljeta na cilj. Naš kalkutski nadškof se je takole že do sitega navozil! Meni je bolj všeč, če hodim peš...

Mi "mladi" pač nimamo potrpljenja za takšnale vozila. Razen konja je misijonarjev najnavadnejši pripomoček kolo. Zdi se mi, da sem prvi ki je uvedel kolo po ragapurskih kozjih stezicah... Deset let pozneje pa je spet bilo moje kolo tisto, ki so ga nekateri prvič v življenju videli (drugi so se kolesa namreč že naveličali in ga zamenjali z motorjem). Otroci so tekali za menoj in se drli, kot da sem z Marsa padel. Kolo je tu pripravno in razmeroma poceni. Povsod ga lahko uporabljáš. Če se ti pokvari, ga zvečine sam lahko popraviš. Res pa je tudi, da je včasih čez mero utrudljivo. Še v Ragapurju sem pred osemnajstimi leti za tisti neznančni del okrožja, kjer so bile ceste, uporabljal motorno kolo. Ker pa je bila misijonska postaja na nepristopnem kraju, sem si garažo štiri milje proč postavil...

V Candernagorju je glavna prometna cesta (slovita Grand Turk Road, ki veže New Delhi s Kalkuto) še kar dobra. Tam uporabljám kolo. Vozita tudi avtobus in železnica. A le na sever in na jug. Zaledje pa so vasi s kaj vaškimi potmi. Nesporno je, da dobra in hitra postrežba — tudi misijonska! — potrebuje dobra in hitra prevozna sredstva. Seveda, čemu neki bi vihral z motornim kolesom, če se pa lahko udobno vozim z avtobusom ali pa z železnico. Če bi vozili povsod... Dokler so stavke pri nas tako priljubljene, da so prešle že naravnost v navado, je celo v edini smeri na sever in na jug prevoz skoraj nemogoč. S kolesom pa se nekatere dni tako navozim, da drugi dan komaj še hodim... Če bi imel motornega "konjiča", bi se dalo več in hitreje opraviti, pa še nova polja bi lahko odkrili!

Zato pa sem se slednjič okorajžil, da spet pomolím pred vas, dragi misijonski prijatelji, svoj misijonski pehar — pa mi nasujte vanj nekaj zares potrebnega drobiža! Volovske vprege nisem nikoli uporabljal. S kolesa na "botbot" (tako pravijo naši Bengalci motornemu) bi se pa rad vzpel z vašo pomočjo! Tako bom lahko kot tiger bliskovito švigal po okrožju in peklenskemu tigru zares štrene mešal!

Seveda boste hoteli vedeti, koliko bi ta reč veljala: takole, vam pravim, kakih 450 dolarjev... Boste prispevali? Bog vam plačaj že vnaprej!

ŠE NEKAJ TAKŠNIH IN TAKŠNIH...

Rad bi vam popisal šest strani samih novic, saj vročina pada, pa poleg dela tudi nerodnosti nikoli ne manjka. Zdaj so začeli hindi na debelo "praznovati", kar pomeni, da bom precej časa kaj malo spal. Ti ljudje po ves ljubi božji dan prespé, ponoči pa — kot da se je pekel odprl! Malike ti vozijo prav mimo cerkve h Gangesu. Tam jih potapljaajo v vodo...

Cerkev so mi izropali, kot veste, ko sem bil za mesec dni odsoten. Ukradli so mi celo tabernakelj s svetimi posodami, pa še drugega kaj. Najsvetejšé

hranimo zdaj v stranskem oltarju. Novega tabernaklja, svetih posod in svetilke pa še ni. Oltar, ki je bil že od prej precej trhel, pa so ga razbojniki razbili še bolj, da so se dokopali do tabernaklja, se je sesedel. Nekateri mislijo, da se moramo za to "milost" zahvaliti rdečim tolovajem, ki jih tu okrog nas ni ravno malo. Ker je bil oltar potisnjen precej v ozadje in ga iz križnih ladij niso videli, sem ga dal zdaj pomakniti naprej pod kupolo; Nekaj najbolj razbitih plošč smo nadomestili z novimi, druge, ki so bile razbite, smo pa spet skupaj spravili. Račun bo še tako in tako čez 400 dolarjev (samo nove opeke smo porabili čez 2000 kosov!). Križev pot pa je bil že tako počrnel, da ljudje niti oseb na njem niso več ločili. Drugi kipi po cerkvi spet so bolj spominjali na črne premogarje kot pa na nebeščane. Prav oni dan mi je obrtnik zahteval za popravilo barvnega okna, ki se je sesulo, reci in piši: 75 dolarjev... Pa da bi bilo to popravilo edino!

Medtem ko si hladim bunke na glavi (v prenesenem smislu seveda), še daleč ne mislim na umik. Kje še! Vrag je prešel iz mrzle vojne v vročo. Naj mu bo! Zdaj že sanjam o tem, kako bomo zunanjo podrtijo ob vrtnih vratih, kjer je zdaj nekaj nepopravljivo razbitih shramb, prezidali v "Katoliško obveščevalno središče" s knjižnico, čitalnico in posvetovalnico za drugoverce... Boljše lege bi si ne mogli želeli! V središču mesta smo. Za sosedo imamo vseučiliški kolegij. Če si meščani hočejo oddahniti, se pripeljejo ali pa morajo peš — prav mimo nas. Ni zadosti, da smo posestniki vere, potrebno je tudi, da jo celo s hišne strehe razglašamo mestu in svetu!

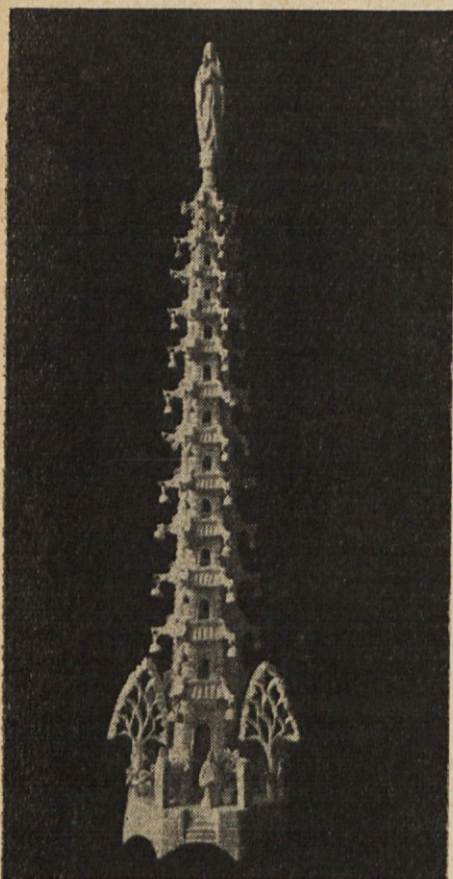
Prvo čandernagorsko šolo so ustanovili že leta 1832. Imenovali so jo farna šola St. Mary's Institution. Iz te je zrasla današnja, ki ima 1400 gojencev. Je naš sosed. Stavbo so še Francozi, ko so bili tu, vzeli Cerkvi in jo podržavili. Zdaj je tam univerzitetni kolegij. Po 125 letih pa smo se spet okorajžili in lani v farovžu ustanovili šolo sv. Tomaža apostola, starega "Indijca" iz leta 52 po Kr. (tisto leto je namreč apostol prišel v Indijo). Ko sem pred osemnajstimi leti v Ragapurju sredi polja pozidal moderno šolo, so nekateri zmajali z glavo in govorili, da zidam "belega slona"... Sem si mislil: Le počakajte, pa boste videli — šola je bodočnost vsakega misijona!... No, tisti ragapurski "beli slon" je medtem prišel ob svojo belo barvo in se spremenil v čisto navadnega, dobro rejenedga in več kot otovorjenega džungelskega slona, na katerem sloni zdaj dobra mera misijonske bodočnosti. Bo mar s Čandernagorjem drugače? Mislim, da ne. Nekaj razlike bo edinole v tem, da je tam v Ragapurju vlada primaknila za tretjino stroškov, tu smo pa za zdaj še docela sami. Zdaj pa, Slovenci: mi boste pomagali, da vsaj učne moči obdržimo in jih, če Bog da, še pomnožimo, dokler se razmere ne bodo ustalile? Brez tveganja nobena kupčija ne gre, tudi misijonska ne! Smo pač Jezusovi trgovci z — dragulji! Ena učna moč me velja krog 25 dolarjev vsak mesec. Letos jih bom že spet pet potreboval; za zdaj sem jih pomnožil z ene na štiri; za petega nimam korajže. Kaj če bi kdo med vami, rojaki, ki ste v velikem svetu, prevzel kak mesec ali dva ali celo leto dni vplačila za naše učitelje? Povem vam, da bi bil kar na konju, če že na slonu ne!

Vsem pa, kot vedno, vso srečo in kopo dobrih željâ: Vaš Poderžaj!

PROTESTANTSKE CERKVE
NA KITAJSKEM

Agencija "Nova Kitajska" je oznanila v svet, da je "Narodno združenje protestantskih cerkva za avtonomijo" začelo s posebnim gibanjem, ki ima namen v

40 cm visoka slonokoščena rezbarija, ki predstavlja kitajski stolp z Brezmadežno na vrhu.

vse zasebne šole z državno podporo sprejemati v pouk gojence ne glede na njih versko pripadnost. Na videz je osnutek hotel poudariti pravico in enakost vseh pred zakonom. V resnici pa je bil le prikrit napad na katoliško šolstvo v deželi. Katoliške šole so namreč edine, ki ne sprejemajo nekatoličanov, razen v izrednih primerih s posebnim škofijskim odobrenjem.

Brž ko so ljudje zaznali za nameravani predlog, je završalo med katoličani. Protesti so kar deževali. Od vseh strani so ministri prejemali protestna pisma in brzojavke. Katoličani so slednjič le uspeli. Ko je bil predlog v zbornici na dnevnem redu, je prosvetni minister zahteval, da se omogoči pouk v marksizmu vsem "kitajskim kristjanom". Kitajski kristjani, tako zatrjujejo v objavi, morajo odločno stopiti na pot socializma, ki je edina pot v napredek, k blagostanju in k rešitvi iz revščine in izkoriščanja. Pozivajo kitajske kristjane, naj se podredé izključno vodstvu komunistične partije. Po zaslugi tega modrega vodstva so se kitajske protestantske cerkve osvobodile stoletnega nadzorstva imperialistov, začele vladati same sebe in zdaj v polno uživajo versko svobodo... Vendar pa je "Ljudski dnevnik" takoj obdolžil "desničarstva" štiri protestantske pastore, češ da pod plaščem verskega prepričanja rovarijo proti "ljudstvu".

Precej časa že komunisti kitajski protestantski Cerkvi niso posvečali nobene pozornosti in je sploh niso omenjali. Zdelo se je, da so vsi napadi prihranjeni edinole katoliški Cerkvi. To najnovejše gibanje za socializacijo protestantov kot tudi obtožbe proti štirim pastorem, pa dokazujejo, da kitajska protestantska cerkev še dolgo ni tako vključena v rdeči režim, kot so vedno trdili tovariši, pa da se ji le ne zdi tako preprosto zblížati in pomiriti marksizem - leninizem s Kristusovim naukom.

Kitajska je za sklep lanskega leta doživela revolucijo tudi v svojem kulturnem življenju. Višja državna skupščina (senat) je uvedla latinico kot uradno pisavo kitajskega jezika. Da bo zakon, ki uvaja kot pisavo 26 črk latinske abecede in 4 naglase, pravomočen, ga mora potrditi še ljudska skupščina (parlament). Nobenega dvoma, da se bo tudi to zgodilo... Za letošnjo jesen bodo v vseh kitajskih šolah že začeli s poukom v novi pisavi.

Kdor ima vsaj površne pojme o kitajski pisavi z znaki, posebej pa vsi tisti, predvsem naši misijonarji, ki so se morali trdo učiti kitajskih znakov, bodo brž razumeli, kako zares velika, globoka in pomembna je ta kulturna revolucija. Resnični mejnik v tisočletnem življenju kitajske kulture. To, kar so p. Rhoders S.J. in drugi katoliški misijonarji v 17. stoletju storili v Končinčini, pa kar je točno pred tridesetimi leti v Turčiji izpeljal Kemal paša Atatürk, bo zdaj napravila tudi rdeča vlada na Kitajskem. Skok je velkanski in ga je težko primerjati s spremembo pisave v prej omenjenih deželah. V Končinčini in Turčiji je v primeri s Kitajsko malo ljudi, ki nazadnje še vsi govorijo enoten jezik. Na Kitajskem pa gre za dokaj tvegan poizkus pri 620 milijonih prebivalcev, ki so do zdaj sicer vsi uporabljali enotne pismene znake, a vse te za brez števila narečij in jezikov, ki so si med seboj vsaj toliko različni kot sta si različni narečja in španščina.

Zdaj bodo za vse Kitajce vpeljali tudi enotni jezik: "narodni jezik" (Kuo-ya), kot mu pravijo, ki ga Nekitajci poznamo navadno pod imenom "mandarinska kitajščina". Načrtno bodo opustili dosedanje rabo 3 do 4 tisoč pismenih znakov tega jezika (Kang šijev slovar jih zaznamenjuje kar 40.000!). "Narodni jezik" bo zdaj svoje glasove zaznamenoval z 26 latinskimi črkami.

Samo centralistična in avtoritarna vlada, kot je današnja v Pekingu, se

lahko loti tako tveganega podviga. Sedem let že pripravljajo to reformo. Prave vodi posebna strokovna komisija jezikoslovcov. Dolge razprave za in proti so vodili po vsej Kitajski. Eni so novo pisavo odločno zagovarjali in trdili, da je edina rešitev za odpravo sramotnega pojavnosti nepismenosti, ki je na Kitajskem še vedno 80%. Nasprotniki spet so trdili, da je ta "tuja revolucija" (namreč uvedba latinice) pravi napad na starodavno kitajsko kulturo in mišljenje.

Stvar je resnično trdo zapletena; zagovorniki in nasprotniki so navedli premmnoge močne in opravičene razloge. Tisti, ki so iskali nekšno vmesno pot, so predlagali uvedbo latinice za vse, pa študij dosedanjih znakov za izbrano "elito". Nobenega dvoma, da bo obveljal ta predlog: dosedanja znaki bodo na Kitajskem imeli podobno vlogo, kot jo imata danes v Evropi stara latinščina in grščina.

Zanimivo pa je, kako so pri dolgih in mnogokrat vročih razpravljanjih nekateri člani komisije za uvedbo novih pismen omenjali tudi ime jezuitskega misijonarja p. Mateja Riccija iz 16. stol., ki je bil pravi pionir na polju moderne kitajščine. Prav tako so omenjali tudi primer katoliških misijonarjev iz 19. stol., ki so v Fukienju "romanizirali" takratno kitajsko pisavo v omenjeni pokrajini in ki jo je uporabljalo čez sto tisoč Kitajcev. Kot se zdi, ne oče Ricci, ne omenjeni misijonarji niso bili "imperii isti" in "napadaleci kitajske kulture"...

Do spremembe v kitajski pisavi bo letos prav gotovo prišlo. Škoda le, da vodijo vlado pri uvajanju latinice v kitajsko kulturo izključno politični in materialistični cilji, ki na žalost kvarijo to samo po sebi zdravo in res potrebno reformo.

KATOLIŠKA UNIVERZA V VIETNAMU

Za božič so slovesno odprli katoliško univerzo v Dalat, ki deluje v bivši "Šoli za vojaške sinove". Kraj je čudovito lep, podnebje več kot ugodno. Univerza ima

Prefekt kongregacije za širjenje vere v prijaznem razgovoru s princem Shahi Alsabahom iz arabske države Kuwait.

22 paviljonov, prostora za 2000 gojencev. Posebno pozornost bo posvečevala vzgoji tehnikov, ki jih dežela tako nujno potrebuje.

CERKEV V SIAMU

30. junija lanskega leta je imel Siam 22 milijonov prebivalcev. Krščenih med njimi: 101.213, katehumenov pa 2104. Velikansko večino v deželi tvorijo budisti; muslimanov je čez pol milijona, protestantov komaj 20.000.

Upravno je katoliško življenje v Siamu razdeljeno v 6 cerkvenih pokrajin (5 apostolskih vikariatov in 1 prefektura). Dva vikariata upravlja svetna duhovščina, 86 po številu. Dva pariški misijonarji, ki jih je 55. Vikariat v Rahaburi vodijo salezijanci; 38 jih je. Prefekturo v Udonthani pa redemptoristi, ki jih je 11. Vsega skupaj deluje v Siamu 226 misijonarjev duhovnikov, 83 misijonskih

bratov (med temi je tudi Slovenec, salezijanec br. Joško Bevc), pa 652 misijonark redovnic (slovenske uršulinke!), od teh 429 domačink. V malih semeniščih je 267 gojencev, v višjih pa 50. V polnem razcvetu je katoliško šolstvo. Lani je bilo vpisanih 52.461 gojencev in gojenk (27.633 dijakov in 24.828 dijakinj).

SV. OČE ODLIKUJE ARABSKEGA PRINCA

V lanskem decembru je prefekt Propagande, kardinal Fumasoni Biondi izročil insignije reda Sv. Gregorija Vel. arabskemu princu Fakad Alsalem Al-sabahu, bratu vladarja v Kuvaitskem emiratu. Princ, ki je po veri musliman, je bil odlikovan s tem visokim papeževim redom zaradi posebnih zaslug za katoliško Cerkev. Visoki arabski knez se je skupno s soprogo osebno zahvalil za odlikovanje v posebni avdienci.

Emirat Kuwait, ob Perzijskem zalivu, je sedež najmanjšega apostolskega vikariata na svetu. Ima 300.000 duš; katoličanov je nekaj čez 500. Slovi pa ta deželica po vsem svetu zaradi svojega pravljičnega petrolejskega bogastva.

PRVE VOLITVE V BELG. KONGU

Za sklep lanskega leta so bile v Belg. Kongu prve splošne volitve. Volili so občinske odbore za Leopoldville, Elisabethville in Jadotville.

V Leopoldville je volilce vodila predvsem rasna zavest. Nasprotno pa so v Elisabethville volili predvsem sposobne moške, ne glede na to ali so črni ali beli. Predvsem pa so znagovali izobraženci. To je dober znak. Kandidati, ki jih je postavila Kongoleška zveza — nova, krščansko usmerjena stranka —, so zmagali s krepko večino v 15 od 56 volilnih okrožij. Isto zmago so doživeli tudi socialistični kandidati. Izkazalo se je, da se volilci niso dali ganiti; volilnim obljubam in blestečim načrtom posameznih kandidatov. Tudi velikanski volilni lepaki so doživeli poraz. Najboljša propaganda je bil osebni stik kandidatov z volilci.

S katoliškega gledišča predstavljajo prve volitve v Kongu lep in obetajoč napredek v razvoju javnega življenja v deželi.

ČRNSKI ZBOR IZ KONGA NA SVETOVNI RAZSTAVI

Misijonar frančiškan p. Gvido Haazen, ki v Kamina (Belg. Kongo) vodi sloviti črnski mladinski zbor "Trubadurji kralja Baldvina", je prejel povabilo, da z zborom nastopi na letošnji svetovni razstavi v Bruslju. Zbor so ustanovili pred tremi leti. V kratki dobi je zaslovel po vsem afriškem kontinentu, pa tudi čez morje je šel glas o njem. Ameriški podjetniki, ki so čuli fantiče, kako pojo, ko so bili na potovanju skozi Katango, so nagovorili ministra za kolonije, da je zboru omogočil turnejo po U.S.A.

Zbor sestoji iz 50 dečkov in 18 odraslih. (Poslednji so skoraj vsi učitelji frančiškanske osnovne šole v Kamina. Tako bodo, kot člani zbora, hkrati zagotovili tudi pouk dečkom.

V paviljonu katoliških misijonov iz Konga in Ruande-Urundi na svetovni razstavi, bo zbor od aprila naprej nastopal skozi šest mesecev vsak večer. Program vsebuje domačo črnsko glasbo, klasično zborno petje, gregorijanski koral in francoske ter flamske narodne pesmi. Verjetno se bodo na povratku s posebnim koncertom oglasili tudi pri sv. očetu v Rimu.

USPEH KATEKIZMA PO DOPISOVANJU

Osrednji katoliški odbor v Singapuru, ki skrbi za apostolat med kitajskimi razseljenci, je pripravil posebni dopisniški tečaj krščanskega nauka za katoličane in pogane. Tečaj vodijo v kitajščini in angleščini. Začeli so ga junija 1955 in končali v lanskem decembru, ko so gojencem, ki so se ga do konca udeležili, poslali tudi posebno spričevalo.

Tečaj v kitajščini se je začel z 1421 vpisanimi. Dokončalo pa je 578 oseb.

Katoličanov med njimi je bilo 291. Od 287 nekatoličanov se jih je za časa trajanja tečaja dalo krstiti 10; da bi bili krščeni, so zaželeli poganski tečajniki po številu 223; od teh spet jih je 45 zaprosilo, da bi jih odbor seznanil s kakim katoliškim duhovnikom; 168 jih je talkšno znanstvo že imelo; 10 pa jih je izjavilo, da se bodo dali krstiti brž, ko jim bodo starši dovolili.

Angleški tečaj so začeli z 1063 vpisanimi gojenci. Dokončalo ga je 521, med njimi 206 katoličanov. Od 315 poganov jih je krst prejelo 55; 164 si ga želi, 32 bi jih rado prišlo v stik z duhovnikom; 108 jih je že v stiku; 24 jih čaka na očetovo dovoljenje.

Vse te številke so le iz področja singapurskega krožka. Podobni tečaji pa so tudi v Port-Luis (otok sv. Mavricija), na Formozi in v Makassarju (Indonezija, s poukom v indonezijsčini in holandsčini). Vpisanih je v te katehistične tečaje 12.155 gojencev. Zdaj so začeli pripravljati dopisovanje tudi v birmanščini in siamščini.

DUHOVNIŠKI POKLICI NA FILIPINIH

Po poročilih, ki so jih o rasti duhovniških poklicev v dobi zadnjih dvaindvajsetih let sestavili jezuitje, je razvidno, da je porast domače duhovščine vsaj v jezuitskih območjih na Filipinih dokaj razveseljiv. Danes deluje med Filipinci 251 jezuitov-duhovnikov. Od teh jih je 137 iz U.S.A., 3 so španci, 87 je domačinov, 24 pa jih je prišlo iz Kitajske: ti delujejo izključno med kitajskimi izseljenci in begunci. Leta 1935 je bilo na Filipinih le 90 jezuitskih patrov. Med temi komaj 19 Filipincev. Sedanje stanje je še razveseljivejše, če pomislimo, da je v noviciatu že 129 domačinov, medtem ko jih je bilo l. 1935 le 39.

MOLIMO IN DARUJMO ZA DOMAČINSKE DUHOVNIŠKE POKLICE!

MISIJONSKI KROŽEK DOMA

Misijonski prizorček

Spisala s. Darina, usmiljenka, l. 1944.
Prirejeno.

Gospa Polajnarjeva

Mara - 16 letna, njena hči

Bernardka - 13 letna, sestra njena

Jožko - 10 leten, bratec

Nežika - služkinja

(Lepo urejena soba)

MARA (razvajena, afektirana gospodična; pripravlja se na odhod). Nežika, Nežika!

NEŽIKA (vstopi).

MARA. Moji čevlji, oni rdeči, češnjevi, prosim obrnite se, nimam časa, ste razumeli?

NEŽIKA. Takoj prinesem. (odide).

MARA. Kaj naj občeem, da bom prikupnejša. Rdeče, rožno mi pristoja najbolj. Danes ga moram pridobiti, zmešati. Hočem, da se zanima samo zame. Kaj zato, če je tujec. Sicer pa mama drži z menoj, papa pa zvedel ne bo.

NEŽIKA (z Bernardko in Jožkom). Čevlji so tu, ampak, Mara, kam se zpet odpravljaj v teh čevljih?

MARA. Vam niso povšeči, seveda, ker so moderni, kajne?

BERNARDKA. Prav nič niso lepi, Mara.

JOŽKO. In pete imajo take, da se boš prevrnila z njih.

MARA. Kaj pa vaju brigajo moji čevlji! Nežika; tudi dežnik bom vzela s seboj, prinesite ga.

NEŽIKA. In kaj še, da prinesem vse hkrati.

MARA. Se bom še spomnila. (Neža odide.)

BERNARDKA. Mara, jaz bi te pa rada nekaj vprašala.

MARA. Kaj, Bernardka?

BERNARDKA. Ali veš, kaj je premagovanje in zatajevanje?

MARA. No, o tem te bodo pa že gospod katehet v šoli poučili. To so reči za stare ljudi, za katere se tvoja gospodična sestra ne more zanimati.

JOŽKA. Ali se tudi za misijone ti nič ne zanimaš, Mara?

MARA (začudena). Za kaj?

JOŽKO. No, za misijone v Indiji, na Kitajskem in v Afriki in...

MARA. Za te reči naj se zanimajo misijonarji; vsak za svoje, jaz za toaletto in zabavo, misijonarji pa za afriške pragozdove in zamorce v njih.

NEŽIKA. Sem že tu in sem v torbico priložila še malo misijonsko knjižico, če bi se gospodična morda zanimala in bi imeli čas...

JOŽKO. Jaz sem že vse prebral, Mara. Krasna je, lepša kot tvoji romani.

BERNARDKA. Tudi o našem misijonarju Baragu piše v njej.

MARA. O Baragu, o tem, ki je bil ravnatelj v begunski šoli?

JOŽKO (vsi se smejejo). Mara, da boš vedela, ti sploh pojma nimaš o misijonih in misijonarjih. Sto kilometrov za luno živiš. Danes je vendar to vsakdanja in za ves svet važna zadeva.

MARA. Le kaj hočete vsi od mene. Pustite me, da živim sebi primerno. Sicer je pa že čas, da odidem. Kje je pa mama, Nežika?

NEŽIKA. V salonu, mislim.

MARA. Z večerjo me ni treba čakati, pojdem v bar. (odide.)

NEŽIKA. Marija, ti nam jo varuj!

BERNARDKA. Žalostni ste, Nežika.

NEŽIKA. Kaj bi ne bila. Tako priden in dober otrok je bila nekoč naša Mara. Kot angelček se je vrтела po teh scbah, zdaj pa jo je svet čisto pokvaril.

JOŽKO. Kateri svet mislite, Nežika?

NEŽIKA. Hudobne, lahkomišelnosti ljudi, ki nič ne mislijo na Boga, ampak samo na zabavo tega sveta.

BERNARDKA. Gotovo se tudi na misijone nikoli ne spomnijo.

NEŽIKA. O, če bi se, potem ne bi mogli biti tako neumni.

JOŽKO. Ali naši Mari ni nihče nič povedal o misijonih?

NEŽIKA. Najbrž ne, treba ji bo povedati, treba jo bo zanje navdušiti, da bo imela vsaj kako lepo zanimanje v duši.

JOŽKO. Ampak, kako?

BERNARDKA. Veš, kako? Ustanovimo še pri nas doma misijonski krožek, kakor ga imamo v šoli. Vi, Nežika, boste predsednica, Jožko bo blagajnik, jaz bom pa zapisničarica. Papana bomo koj pridobili, mamó bolj počasi, potem nam ostane samo še Mara.

JOŽKO. Dajmo, dajmo, jaz sem takoj za to. Zbiral bom prispevke za DŠV.

NEŽIKA. Počakajta, to ne gre tako hitro, treba je vse premisliti in preudariti.

GOSPA (vstopi). Saj sem vedela, spet to pobožnjaško pridigovanje. Vam nisem strogo prepovedala, Nežika, govoričiti otrokoma o teh neumnih misijonskih utopijah. Dobro, da sem Maro umaknila vašemu vplivu. Če bi ne prišla sama v roke njene vzgoje, bi bila danes prava terecjalca.

BERNARDKA. Tako je pa "frklja". Ferjanova gospa je rekla, da ne da zanjó počenega groša.

GOSPA. Kaj, kaj, take besede pos ušaš, ti bom že dala! Naša Mara je najlepše dekle v mestu in lahko smo pono ni nanjo.

JOŽKO. Jaz že nisem ponosen na tako sestro, ki še Baraga ne pozna.

GOSPA. Kaj pa je to, fant?

OBA. Mama!

GOSPA. Nežika, zakaj pa Vi stojíte tu in prisluškujete? Spravite se na delo! Saj bi vam že davno odpovedala, če...

BERNARDKA. Če bi bila še ena taka Nežika na svetu, pa je ni, mama, in zato zahvalimo Boga, da jo imamo.

GOSPA. Saj ne rečem, ampak sodobno vzgajati ne zna, je preveč pobožnjaška, preveč nazadnjaška, samo v kuhinjo še spada.

JOŽKO. Krivico ji delaš, mama!

GOSPA. Zakaj?

JOŽKO. Naša Nežika ve več o misijonih in misijonarjih, o delu za duše, kakor mi vsi skupaj.

GOSPA. Ali je to potrebno vedeti? V šoli se o tem nismo nikoč učili, še pri verouku ne, pa vendar živimo kot dobri kristjani! Hodimo k maši, v petek se postimo in vedno kaj darujemo!

BERNARDKA. Kakor farizeji, mamica, samo nase mislimo.

GOSPA. Na koga pa naj mislimo, to bi bilo smešno!

JOŽKO. Na druge, na vse ljudi, zlasti pa na tiste, ki še Kristusa in Cerkve ne poznajo, na pogane.

GOSPA. Ali bo kaj bolje, če jaz nanje mislim in še vidva zraven?

JOŽKO. Seveda bo; najprej mislimo, potem molimo in žrtvujemo in tako pomagamo našim misijonarjem pri njihovem delu.

GOSPA. Kaj pa imamo od tega?

BERNARDKA. Veselo srce in nekoč plačlo pri Bogu.

GOSPA. Kaj so to še moji otroci, ki čisto drugače mislijo in govore kot jaz?

JOŽKO. Pa je po naše prav, mamica.

GOSPA. Saj nič ne rečem; so kar lepe te reči, ampak za mlade ljudi, ki še lahko vse verujejo.

BERNARDKA. Tudi Nežika lahko veruje vse in kar je težko, daruje v misijonski namen.

GOSPA. Kaj res nič drugega ne vesta govoriti kot o misijonih, kakor bi bilo to najvažnejše na svetu?

JOŽKO. Saj je, mamica, tako važno, da bi morali vsak dan na to misliti čisto vsi.

BERNARDKA. Tako važno, da mislimo tudi pri nas ustanoviti misijonski krožek.

GOSPA. Kaj, kaj?

BERNARDKA. Misijonski krožek, v katerem bo včlanjena vsa naša družina.

GOSPA. Ne razumem dobro.

BERNARDKA. Torej razložim še enkrat. Ustanovili bomo neko tako malo društvo, ki se mu pravi misijonski krožek, v katerem bomo vsi sodelovali tako, da bomo vsak večer molili za blagoslov misijonskega dela, vsak mesec darovali

nekaj za misijone in prečitali Katoliške misijone in se splošno zanimali za misijone po vsem svetu.

GOSPA. Ali je to zdaj moderno?

JOŽKO. Najbolj moderno in bo zneraj ostalo, do konca sveta.

GOSPA. No, če je to zanimanje moderno, potem seveda ne bom nasprotovala. Moramo pač s časom naprej korakati.

BERNARDKA. Torej se prva vpišes v naš krožek. Nežika, Nežika!

GOSPA. Kaj pa ima Nežika pri tem opraviti?

JOŽKO. Ona je vendar predsednica našega krožka.

GOSPA. Nežika, predsednica?! Nezaslišano, to pa že ne bo moderno.

BERNARDKA. Počakaj, mamica, ti še ne razumeš, stvar je namreč taka...

NEŽIKA (*vstopi s posodo v roki*). Kaj pa je tako nujnega?

OBA OTROKA. Jo že imamo, Nežika!

NEŽIKA. Koga?

BERNARDKA. Prvega člana našega misijonskega krožka v osebi naše mame.

NEŽIKA. Ali res, gospa, kar ne morem verjeti?

GOSPA. Sta diplomata moja otroka in če gre za neko novo moderno zanimanje in gibanje, človek res ne more stati kot radovednež ob strani. Z današnjim dnem se začnem zanimati za misijone in tu je moj prvi dar zanje.

OTROKA. Živijo, naša mama!

GOSPA. Res, škoda, da je pozno, sicer bi morala biti danes na naši mizi torta, ko ustanavljamo pri nas misijonski krožek in se začenja v naši hiši misijonsko zanimanje. (*Nežika odide*).

JOŽKO. In škoda, da Mara ne ve tega.

GOSPA. Kje pa je? Že vse popoldne jo pogrešam.

BERNARDKA. Na promenadi, njega čaka...

GOSPA. Koga, koga čaka? Ji bom že dala! Jožko, takoj pojdi ponjo, takoj pri tej priči in reci, da sem huda.

BERNARDKA. Mama, saj se ne spleča jeziti, ko pa ni Mara vsega sama kriva. Za nekaj se mora zanimati; ker se ne za dobre reči, se pa za slabe.

GOSPA. Le kdo jo je slabega učil, jaz že ne. Seveda o misijonih ji nisem nikoli pravila in o premagovanju tudi ne, saj je bila kot otrok tako pridna, bolj kot vidva oba.

NEŽIKA (*vstopi*). Nič se ne razburjajte, gospa. Mara je že doma.

BERNARDKA. Čudno, pa je rekla, da bo šla v bar.

GOSPA (*spet razburjeno*). Kaj je rekla?

MARA (*pobito vstopi*). Mama, oprostite, prosim.

JOŽKO. Dobil sem jo na vrtu, ko je naslonjena na drevo jokala.

GOSPA. Jokala, naša Mara? Kaj pa se je zgodilo, dušica?

MARA. Žalostna sem, mama.

GOSPA. Zakaj, Marček?

MARA. Sama nad seboj, da sem bila tako neumna in sem mislila, da gre za res...

GOSPA. Saj te vedno učim, da fantom tako hitro ne verjemi! Zdaj je, kar je. Pusti fantalina, ki te za nos vodi! Ga boš lahko pozabila. In s čim drugim se zamoti.

JOŽKO. Na primer z misijoni! Mi se že vsi zanimamo zanje, Mara.

MARA. Vem, ste me že prej mučili s tem.

BERNARDKA. Prej smo te mučili, zdaj te bomo pa razveselili z novico, da smo prevkar ustanovili pri nas misijonski krožek.

MARA. Zaradi mene, jaz sem na ves svet huda.

JOŽKO (*jo prime za roko*). Marica, bodi še ti z nami, bodi spet naša, stopi tudi ti v naš krožek. Nežika že tako dolgo moli zate.

NEŽIKA (*vstopi*). Bodi no tiho, o tem se ne govori.

GOSPA. Glejte, glejte, kaj se vse pri nas godi, pa jaz nič ne vem, celo misijonišče imamo v hiši in jaz sem prvi spreobrajenec; Mara, ti boš pa drugi.

MARA. Menda bo res najbolje tako. GOSPA. (Pa očka, ko se vrne iz Paragvaja?)

JOŽKO. Bo pristopil in vesel bo našega dela.

GOSPA. Seveda, seveda, saj je moderno in to je glavno.

(Zunaj pozvoni, Joško gre odpirat, vrne se vesel s Kat. misijoni v rokah).

JOŽKO. Halo, halo, Katoliški misijoni za vse člane našega novoustanovljenega krožka.

VSI. Za vse?

JOŽKO. Seveda, to je vendar prvo, da se kaj naučimo in spoznamo. Mami in Mara, samo poglejta, kako je lepo in zanimivo. Odprta oči in čitajta.

GOSPA. Takoj takoj! Nežika, vi pa medtem pohitite in naredite torto, danes mora biti torta na mizi, ste razumeli!

NEŽIKA. O, in kako dobro! (odide).

JOŽKO. Kaj torta, krožek, krožek!

BERNARDKA. Dobra bo pa le.

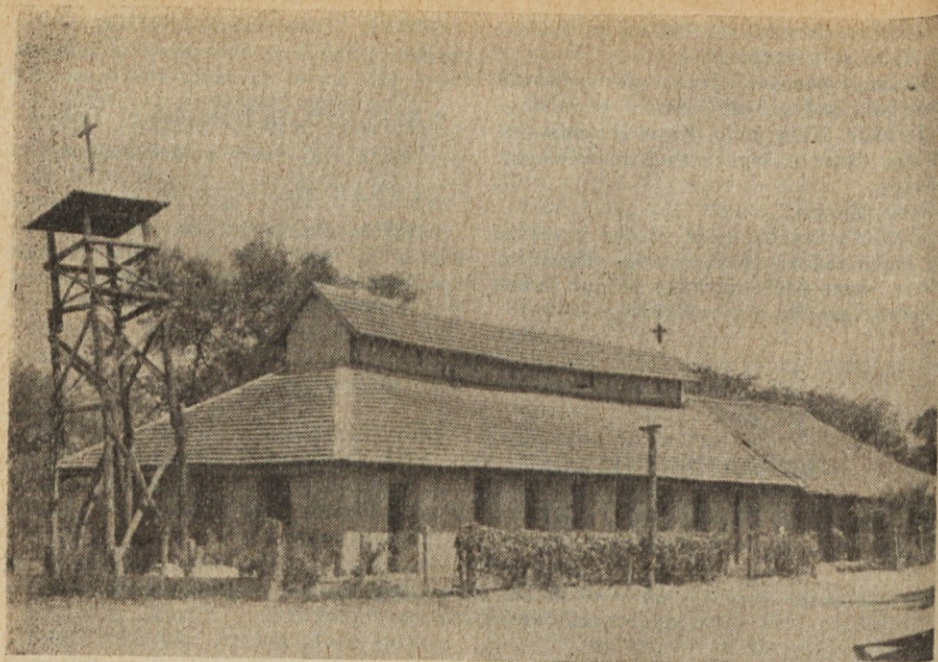
GOSPA. Pa je res ta reč moderna, kdo bi si mislil, in to je glavno, nad vse drugo: da je moderno! (govori med prelistavanjem lista).

K O N E C

KRŠČANSKI OTROCI! MOLITE IN DARUJTE ZA SPREOBRNENJE POGANSKIH OTROK!

Množica otročičev na vrhu hriba, na katerega so se povzpeli; iz misijonov slovenskih usmiljenk na Japonskem.

Iz misijona slovenskih mariborskih šolskih sester v rezervaciji Čulupi-Indijancev v Parageaju, San José. Kapelica in bodoči prvoobhajalci.

V INDIJI SO PRED NEDAVNIM ODKRILI TALE STARODAVNI TEMPELJ

K slikama na ovitku: Naslovná stran kaže Belega očeta, ki med poukom deli arabskim otrokom malico. Slika tu zgoraj: Arabski fantič.

IZ VSEBINE TE ŠTEVILKE

Na poti do misijonskega poklica (Znaki poklica) - Bog ljudstva Nkundo - Nova država v Afriki - Delo za zedinjenje v zamejstvu - Urednikovi misijonski zapiski - Blagoslovitev Baragovega misijonišča - Prvi koraki (Misijonska knjižnica) - Maksimilijan Kolbe - Vesele in žalostne s Poderžajevega misijona - Po misijonskem svetu - Misijonski krožek doma.

"Katoliški misijoni" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga 'Baragovo misijonišče'. Urejuje Lenček Ladislav - Upravlja Franc Buh CM. - Naslov uredništva in uprave: Montes de Oca 320, Bs. Aires, Argentina. Tiska "Federico Grote", Montes de Oca 320 (Lenček Ladislav CM.). S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA "KATOLIŠKIH MISIJONOV"

V Argentini 60 pesov; v U.S.A. in Kanadi 2.50 dolarja; v Italiji 1.400 lir; v Avstriji 40 šilingov; v Angliji in Avstraliji 1 funt; v Franciji 800 frankov. Drugod 2.50 dolarja.

MISIJONSKE TISKOVINE SE PLAČUJEJO NA SLEDEČIH NASLOVIH

Argentina: Franc Buh CM., Misijonska pisarna Montes de Oca 320, Buenos Aires.

U. S. A.: Rev. Charles Wolbang CM., St. Vincent's Sem., 500 East Chelten Ave., Philadelphia 44, Pa. — Rudi Knez, 13810, Eaglemere, Cleveland 10, Ohio. — Mary Vavpotič, 1923 W. 22nd Pl., Chicago 8, Ill. — Anica Tushar, Box 731, Gilbert, Minn.

Kanada; za Toronto: Rev. John Kopac CM., 594 Manning Ave, Toronto 4, Ont. — Rev. Martin Turk, 545 Mahon Ave., North Vancouver, B. C.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte s. Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM., Rue de Sèvres 95, Paris (VI).

Avstrija: Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. St. Kanzian i. J. Kärnten, Austria. — Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau. D. P. Camp, Kärnten, Austria.

Avstralija: Franc Vrabec, Archbishop's House, West Tee, Adelaide, S. Australia.

V ostalih deželah sprejemajo naročnino iz prijaznosti slovenski dušni pastirji.

Registro de
la Prop. Int.
No. 528.263

CORREO
ARGENTINO
Sus. (\$4) (B)

TARIFA REDUCIDA

CONCESION 5612

Director responsable: Lenček Ladislav C.M.
Domicilio legal: Cochabamba 1467
Buenos Aires